

Kr. 3,00

*Folket og bare folket
er den drivkraft som lager
verdenshistorien.*

RØDE FANE

1 Mars 1969

Marxistisk - Leninistisk Tidsskrift.
Utgitt av NKP's opplysningsutvalg
for Oslo og Akershus.

Av innholdet:

Sovjetrevisjonistene - Vietnamarbeidet
Nato og skolen - Velferdsstaten, en illusjon?
Fagopposisjonen

Tom side

RØDE FANE

Med dette presenterer vi første nummer av "Røde Fane" og dermed er en gammel plan i distriktet realisert. Det er vårt håp at "Røde Fane" skal bli et våpen i kampen mot den velferdsideologi som preger vårt samfunn.

Under dekke av "velferdsamfunn" utbyttes folket på den mest utspekulerte måte. Ved rasjonalisering og effektivisering og sinnrike lønssystemer blir lønningsposene gjort snauere og snauere. Og reklamen skriker: "Kjøp ditt! Kjøp datt!"

Om du ikke har penger så kjøp på kreditt. I 1962 var forbrukskreditten, i følge Statistisk Årbok, på 608 millioner kroner. (Forbrukskreditt er de tingene folk kjøper på avbetaling, biler, klær, møbler, TV osv.) I 1968 er dette beløpet økt til 1 058 mill. kroner. D.v.s. at arbeiderne skylder det kapitalistiske næringsliv over en milliard kroner som de ennå ikke har tjert! Og så sier man - arbeiderne eier så meget i dag. Men hvem er det som egentlig eier alle bilene vi ser på parkeringsplassene og ved fortauskanten? Hånden på hjertet: Er det ikke bankene som eier det meste? Og hvordan står det til med store grupper i vårt land - såsom de funksjonshemmede, de eldre, de krigsskadde, enslige kvinner uten yrkesutdannelse, de langvarig syke arbeiderne o.s.v. Disse gruppene skal en helst ikke snakke for mye om da de ødelegger "velferdsstatens" glansbilde.

Og ikke må en snakke for mye om klasser og klassekamp heller. Det kan ødelegge det bildet som sosialdemokratiet har innpodet i arbeiderbevegelsen - "at vi er i samme båt", "vi og kapitalistene". "Folkekapitalist het det engang, og for alt det en vet er det kanskje på mote ennå. Ord som utbytting, klassekamp og proletar er visst blitt gammeldagse. Eller er de ikke det? Søkes de bevisst holdt borte for at folk skal holde seg i ro, være passive og finne seg i alt? I stedet for å streike, kjempe og gjøre opprør?

En god vakthund er gull verd for sin eier. Den holder uvedkommende borte. For kapitalistene er arbeideren en slik "uvedkommende" som må holdes unna. Til det bruk har kapitalistene flere gode vakthunder. De har forskjellig navn. De heter reformisme, sosialdemokratisme, revisjonisme, opportuniste o.s.v.

For å komme fram til hovedmotstanderen må en først kvitte seg med vakthundene.

NATO i skolen - skolen i NATO

"Vi mener at en stat er sterk i forhold til massenes bevissthet. Den er sterk når massene vet alt, kan dømme om alt og gjør alt fullt bevisst". (Lenin)
Den samme bevissthet er det Mao tilstreber og oppnår gjennom kultur-revolusjonen i dag.

Line Dedichen

En av de ting alle syntes å være enige om etter den 2. verdenskrig, var at det skulle bli slutt på alt hemmelig diplomati, all "hysj-hysj" politikk og "ikke et ord i avisen". Men det varte ikke lenge, som kjent, og siden har det her i vest, i NATO og de øvrige kapitalistiske og imperialistiske organisasjoner vi er med i, tvert imot vært massenes bevisstløshet som har vært statenes og regjeringenes styrke. Et typisk eksempel på hvordan denne bevisstløsheten er blitt pleiet og styrket, er slike slagere i radio og TV som "La oss sende utenrikspolitikken dit den hører hjemme", "Det som skjer det skjer", etc. Og så koser vi oss i kosekroken.

Det er spesielt ett område som, såvidt jeg har kunnet se (og høre) har vært særlig utsatt for denne "hysj hysj"politikken, og det gjelder"skolens rolle i Atlanterhavssamfunnet", som det het i sin tid, d.v.s. i NATO,og omvendt NATOs rolle i skolen.

Skolen, den 9-årige, har vært diskutert opp av vegger og ned av stolper, innhold, disiplin, etc., men ikke et ord om at NATO har noe med skolen å gjøre. Ikke engang i den artikkelen i "Forsvarets Forum" nr. 5 for 1968, som var viet "Forsvaret i våre almenskoler", enda det dreidde seg om noe de kalte "Vårt Totalforsvar".

Personlig har jeg bare sett NATO nevnt i forbindelse med skolen i to høve, i en artikkel av Karl Emil Hagelund i "Dagbladet" den 2. mars 1959: "Meget tilfredsstillende i NATO-kunnskap?", og da Magne Skrindo hadde en artikkel, også

i "Dagbladet" den 19/9 1968, som het Langes NATO-syn er blitt pensum i Folkeskolen. Det er klart at vesentlige ting kan ha unngått meg. I så fall vil det være fint om leserne supplerer, og eventuelt sender inn artikler de har fått tilbake eller som de tidligere ikke har sendt inn på grunn av "klimaet".

Jeg synes for min del at det er på tide at det blir en motstandsbevegelse i skolen, en "NATO ut av skolen", "Skolen ut av NATO" bevegelse, ved siden av og sammen med hovedbevegelsen "NATO ut av Norge," "Norge ut av NATO", som trenger all den støtte den kan få.

At NATO har spilt en vesentlig, og etter min mening uhyggelig effektiv rolle i skolen, håper jeg å kunne vise, i hvert fall at det har vært hensikten. Heldigvis er ungdommen aldri så på vakt som når de har følelsen av at det er noe de ikke skal vite, hva enten det gjelder det seksuelle eller andre ting. De skaffer seg beskjed, og da ofte på en drastisk måte. Men som Hagelund skrev i sin artikkel om NATO og skolen:

"Her har man åpenbart gått på gummisåler". Også i dag i regjeringsopposisjonen er gummisålene ute og går. Selvfølgelig i Arbeiderpartiet, for det bærer jo hele skylden, men heller ikke i siste nummer av "Orientering" for den 25/1 - 69, under "Skolepolitikk", eller i NKPs programutkast, står NATO i skolen nevnt med et ord.

"Langes NATO-syn" skrev Skrindo. Hva mente han med det? Jo, i 1955, ble Halvard Lange utpekt av NATO-rådet som en av "De tre vise", som skulle utrede om de ikke-militære utviklingsmuligheter innen NATO". Det er sikkert mange som husker at vi samme år fikk en orientering i radio av redaktør Diesen (Aftenposten) og professor Øivind Skard (M.R.A.) om noe de kalte "psykologisk forsvarsberedskap", eller "åndelig forsvarsberedskap", og at de pekte på skolen som et viktig men sørgelig forsømt område i den forbindelse. Det måtte snarest rette på!

Det samme året ble det da også opprettet "Atlantehavskomiteer" i samtlige NATO-land og året etter møttes utsendinger fra disse i Paris til en studiekonferanse arrangert av "Atlantic Treaty Association" Resultatet for vårt vedkommende brosjyren "Skolens rolle i Atlantehavssamfunnet" som ikke kom før to år etter, i februar 1958. Den er utgitt av "Den norske Atlantehavskomite" i samarbeid med "Kontoret for Kulturelt samkvem med utlandet, det Kgl. Utenriksdepartement", og "Det Kgl. Kirke- og Undervisningsdepartement", med forord av Einar Boysen, medlem av ATEC (Atlantic Treaty

Education Committee). (Mine understrekninger)

(Styret i Den norske Atlanterhavskomite besto av stortingsrepresentant Nils Langhelle (formann), dr. philos Øivind Skard (viseformann) og redaktør Birger Kildal (Morgenbladet). Styremedlemmer var sekretær Håkon Lie, byråsjef Einar Løchen, lærer Kåre Norum og redaktør Toralf Øksnevad. Varamenn var redaktør Per Vogt og sekretær Ragnar Sem. Formann og viseformann i Atlanterhavskomiteens råd var fylkesmann Trygve Lie og skipsreder Leif Høegh.)

Formannen i "Atlantic Treaty Association" grev Umberto Morra (fint skal det være) sa ved åpningen: "....Vi tror det vesentligste problem "Atlanterhavssamfunnet" står overfor, er et undervisningsproblem ...hvordan ungdommen i våre land skal få kjennskap til....de mål og håp...dette samfunnet har oginspireres gjennom denne kunnskap.Vi føler det er fornuftig og logisk å begynne med ungdommen, siden det betyr å begynne med begynnelsen."

Trass i alle disse fine navn og høye herrer fikk brosjyren altså nærmest en fødsel i dølgsmål. Det lot ikke til at opphavet var særlig stolt av sitt avkom.

Samme år foregikk det en annen fødsel i dølgsmål, dvs. som ikke ble kjent ut over "familien", det var et ganske ruvende

verk (275 store sider) om norsk skole, av amerikaneren George M. Wiley, visekommissær for undervisningsvesenet i staten New York. Boka het "The Organization and administration of the Educational System of Norway". og er gitt ut av "The Royal Norwegian Ministry of Church and Education, Oslo, Norway 1955. (Kirke - og Undervisningsdepartementet). Altså

de selvsamme myndigheter som stod for utgivelsen av brosjyren "Skolens rolle..." Den har også et forord av Einar Boyesen. Og i Wileys innledning står det at han håper denne analysenkan få verdi for alle dem som i noen grad bærer ansvaret (og så på engelsk): the larger service to be rendered by the schools of Norway in the challenging years immediately ahead". Altså: den utvidete (vi kan vel si viktige) tjeneste (rolle) som den norske skolen skal yte (spille) i de "spennende" (vanskelige) år som ligger umiddelbart foran oss. Her blir det klart sagt fra at skolen skal spille en rolle (render (larger) service) i de vanskelige år - selvfølgelig politisk vanskelige år, framover, d.v.s. i "Atlanterhavssamfunnet", i NATO. Med andre ord, skolen skulle engasjeres i storpolitikken og storpolitikken i skolen.

Siste gang det hendte, var under okkupasjonen, da NS ville ha lærerne til å "gjøre en aktiv innsats for oppbyggingen av

det nye Norge også i skolen", som Aftenposten skrev (sitert i, og etter "Kirkenesferda").

Jeg er overbevist om at hadde kravet om "natofisering" av skolen blitt lagt fram med samme dumstolte naiviteten som NS her viste ("de la ikke skjul på hva de ville, i hvert fall og det... skapte klarhet i kampen", heter det videre i boka). Da ville det blitt stor oppstandelse, heftig diskusjon, lærerstreik, hva vet jeg. Men, som antydnet, nå gikk man på tykke gummisåler og hadde lært at uklarhet kan være nyttig. I 1942 foretrakk lærerne Grini og/eller Kirkenesleiren, framfor å bidra til "den brønnforgiftning som på få år hadde gitt slike resultater i Tyskland" (samme sted). Den 17. mai holdt (dengang) lektor Natvig Pedersen talen for dagen i Kirkenesleiren, og sa bl.a.: "Hvorfor sitter vi her? (det var ca. 400 mann). Jo fordi vi hevder sannhetskravet, nå som før, skal det være sentralt i norsk ungdoms livsorientering. Dette er det moralske innhold i vår kamp..."

I forhold til dette klare standpunkt er det formelig så det oser av vond samvittighet ved siden av ond tro, av brosjyren "Skolens rolle...."

På side 11 står det følgende:

"Dersom det bare var den fredelige tekniske utvikling og

gjensidige økonomiske avhengighet som bestemmer hvilke internasjonale samfunn og allianser våre land skal tilhøre, ville ikke noe stort problem melde seg for læreren i undervisningen. Men når både lærere og undervisningsmyndigheter står overfor en meget vanskelig oppgave....er det fordi vår holdning internasjonalt sett også bestemmes av politiske og strategiske hensyn"

La oss gjenta det: politiske og strategiske hensyn - det som er understreket står med sperret trykk i brosjyren -.Det kan ikke bety annet enn at læreren oppfordres til (pålegges) å sette politiske og strategiske grenser for sin undervisning.

Hvordan dette praktiseres den dag i dag, viser et innlegg i "Dagbladet" den 12/12-68: "Meiningsterror i gymnasiet" av gymnasiast Per Kjell Sætre. I A. Bergsgårds "Heimssoge", står det at "Marshallhjelpa...(var) ein storfelt hjelpeaksjon...". Sætre innvendte at såvidt han hadde forstått - han henviste bl.a. til et program i NRK - var USA avhengig av et økonomisk sterkt Europa. Denne innvendingen ble "feia av" av læreren, sier han, som kort og godt erklarte: "Vi skal halda oss til læreboka og sjå på Marshallhjelpa som eit storstilt hjelpeprogram".

I et svar den 28/12-68, kom lektor Roar Eide i skade for å slippe katta ut av sekken, når han skriver, i en typisk

omgående bevegelse (snakk om noe annet) at i Norge er "NATOsynet det offisielle (også i skolen)". Det som lektor Eide her setter i parentes vil jeg tvert om understreke: OGSÅ I SKOLEN.

*

"Slike og liknande episoder kan eg nemna i fleng om nødvendig, skriver Sætre, og etter det eg har hørt blant andre gymnasiastar er det svært vanleg. Sameleis er det i ni

norsk-undervisninga, og særskilt i samband med norsk stil. Våaga Vågar ein seg fråmpå med synspunkt t.eks. mot NATO....." Når det gjelder norsk stil har både lærere og elever hatt god "støtte" i det før nevnte tidsskriftet "Jorda rundt" utgitt av Gylden-dal Norsk Forlag som inntil fornylig hadde i ramme på baksiden en rekke rektorer og/eller skolebestyrere som "redaksjonsråd" noe som gjorde det til nærmest obligatorisk pensum for gymnasiaster.

Men hvilken offisiell begrunnelse blir gitt for de politiske og strategiske hensyn som læreren skal ta i sin undervisning? Om det står det følgende i brosjyren: "Dette skyldesat den verdenspolitiske situasjon i dag er det historiske resultat av en dyp prinsipp- og interesserkonflikt mellom.... Atlanterhavssamfunnet (som vi tilhører) og kommunistblokken...

"Undervisningsproblemet forverres ved at denne konflikten blir sett på høyst forskjellig...ikke minst lærerkretser (min understrekning) hvilket gjør et obligatorisk undervisningsprogram administrativt vanskelig å gjennomføre og i enkelte tilfeller uønskelig..." Hvor vanskelig og uønsket? -- framgår av et hjertesukk gjengitt i "Aftenposten" den 21/1-69, fra "Bergens Tidende", der en innsender skriver: "En gang må forsøksdriften av grunnskolen slutte, en gang må vi bestemme oss for hvordan den norske folkeskolen i store trekk skal se ut..." Et beskjedent krav får en si, ti år etter at den 9-årige skolen ble lovfestet!

Videre blir selvsagt "Lenins doktrine" anført, den doktrine og politiske teori som Sovjet-Samveldet og dets (dengang) kinesiske allierte bygger sin strategi på, med postulatet om verdensrevolusjonen og proletariatets diktatur..." Denne doktrinen, heter det, "er fiendtlig stemt overfor ideer og tradisjoner som hersker innen den europeiske kulturkrets". Dette, heter det videre, er et mer dyptgående og verdensomfattende (!) ideologisk skille enn de som forårsaket historiens tidligere rivninger". (!) Snakk om å ta munnen full og på et helt bristende grunnlag, for hvor skriver den politiske teorien seg fra? Fra Marx og Engels som hadde de dypeste

røtter i sin tids europeiske kulturkrets, fra gresk filosofi (Marx skrev sin doktoravhandling om "Forskjellen mellom Demokrits og Epikurs Naturfilosofi, forløpere for materialismen) og fram til Pariskommunen, det første forsøket på å gjennomføre proletariatets diktatur. Dette skulle våre filosofistudenter merke seg. (Lenin ligger forøvrig begravet i Pariskommunens flagg)

Brosjyren "Skolens rolle i Atlanterhavssamfunnet" ble som sagt ikke publisert på vanlig måte, men "sendt til nasjonale skolemyndigheter, som den ble godt mottatt av", heter det i forordet. Det kunne være artig å vite hvem de var og hvor nasjonale de egentlig var.

Framgangsmåten da "den nye skolelova" ble vedtatt i Stortinget den 10. april 1959 (det burde ha vært den 9!) minner sterkt om den som ble anvendt ved diskusjonen om Marshallhjelpen og på Arbeiderpartiets landsmøte da NATO ble truffet igjennom. Hver gang var det klage over tidsnød. Det er den kjente måten med "fullbyrdede kjennsgjerninger". Før vi fikk sukk for oss var "den gamle gode" skolen med 7 års folkeskole, framhaldsskole, realskole og gymnas, blitt sprengt i stykker av dette gjøkegget som var lagt i vårt rede. Det var "psykologisk forsvarsberedskap", i form av samfunns, eller rettere samtidskunnskap, som skulle ha plass, stor plass. I første bind av "Forsøk og Reform i Skolen" 1956, skriver lektor Ragnar Aalen (s. 188):% "Det bør være en hovedsak å få innført et eget fag, samtidskunnskap, på alle skoletrinn i tilknytning og som en videreføring av småskolens heimstadlære". Det var særlig maktpåliggende, heter det i forordet til

"Skolens rolle...."at forslagene fra konferansen (i Paris) nådde fram til lærerne som underviser i samfunnslære på skolens høyere trinn..

Men hva er nå "psykologisk forsvarsberedskap" og hvorfor var det blitt så maktpåliggende for NATO-landa å få det innført i skolen - og i hæren - nettopp i 1955? Her må vi være oppmerksom på at NATO bare er en del av USAs verdensomspennede militære vakthold, og en av dets "politiaksjoner" var nylig avsluttet: krigen i Korea. Den slutte med et nederlag - også på den indre front. Det hadde nemlig vist seg at flere tusen amerikanske soldater (tallet har vært oppgitt til ca. 2 500) som hadde vært fanger i Korea, hadde latt seg påvirke, til dels omvende, av sine kommunistiske fangevoktere. De var selvfølgelig blitt "hjernevasket". De kunne jo ikke være ved sine fulle fem! Franskmennene opplevde den samme "faneflukt" i Vietnam (og amerikanerne i dag). Det hadde sivet ut atskillige rykter om bruk av bakterie - og biokjemiske våpen, og om

tortur. Den så omhyggelig opparbeidete antikommunistiske verdensopinion begynte å slå sprekker. Det var tydelig at noe måtte gjøres for å få de vordende soldater til å forstå de høye idealer som GI'ene og de andre FN-troppene kjempet for i Korea (som franskmennene og senere amerikanerne i Vietnam), at bakterie- og andre biokjemiske våpen var mer "humane" enn mange andre, og at tortur var nødvendig for å spare soldatenes

liv! Kort sagt, hvorfor ikke "hjernevaske" litt, slik kommunistene gjorde? Et eksempel på et slikt forsøk på hjernevask kan vi finne f.eks. i Gerhardsens påstand ved 10-årsjubileet for NATO da han talte på Rådhusplassen (salig ihukommelse!) ville få oss til å se på NATO som en fortsettelse av motstandskampen! Men det klassiske eksempel er jo den "klimaforandringen" vi plutselig fikk vite hadde foregått, da regjeringen kom hjem fra London: nå gjalt kampen ikke lenger kapitalisme kontra sosialisme, men demokrati kontra diktatur. Denne problemstillingen som var bestemt av kampen mot det nazistiske Tyskland, ble skjematisk overført til kampen mellom vestmaktene og Sovjetsamveldet." J. Friis "Kritikk av norsk utenrikspolitikk etter krigen" Og, vips så var Vest-Tyskland et demokrati og Sovjetunionen et diktatur, punktum.

Da det ble besluttet å innlemme Vest-Tyskland i NATO (forøvrig helt ulovlig etter statuttene, for der heter det "land som har territoriale krav"), ble det nødvendig å presentere det, i hvert fall utad, som et vestlig (og kristelig) demokrati. NATO var jo nettopp en forsvarsorganisasjon for det vestlige demokrati.

Når så mange brave nordmenn har latt seg "hjernevaske" og gjort helomvending fra den tiden vi kjempet mot nazisme og for demokrati, er det utvilsomt fordi USA (og England) i deres øyne representerte kvintessensen av begrepet demokrati. Men demokrati kan aldri være noe abstrakt, det må være konkret d.v.s. vise seg i handling, ikke bare i ord! Det kunne skrives atskillig om hvordan disse to "supermaktene" har blandet seg inn i våre indre anliggender, bl.a. om hvordan de har dirigert innholdet av vårt pensum i engelsk (amerikansk) i skolen. En gammel historie, og en ny.

Ikke tvil om at våre myndigheter har fortjent den "Meget tilfredsstillende i NATO-kunnskap" som Rusk generøst tildeelte oss forleden som "den beste i NATO-klassen".

.....

«Velferdsstaten»

• • Eilev Granum, • • - en illusjon Maridalen

Vi har en vel utbygd sosialomsorg, ingen lever i nød, klaseskille klaseskillene er i ferd med å utviskes, siste bevis, en skipsreder og en verkstedarbeider er makkere på vårt landslag i bridge.

Kjente toner, skulle noen finne ut at så ikke er tilfelle ved å sammenlikne med andre land, ilder vi til med forklaringer om at det er et spesielle forhold som gjør at sammenlikningen ikke er naturlig. For verdensmestere er vi her som på mange andre områder, og skulle vi miste et VM er det som sagt et eller annet konkurranseforhold som ikke er helt rettferdig.

Denne VM-mentaliteten er meget typisk og i sin konsekvens bevirker den at vi hylder den sterkeste og dermed den sterkestes rett, dvs. jungelens lov. Det er innlysende at denne mentaliteter ikke kan skape noen god grobunn for sosialpolitikken. Men det er vårt samfunnssystem som skaper denne mentaliteten, klatresamfunnet er basert på bruk av spisse albuer og effektivitet. Alle former for utviklingshemming (handicap), det være seg fysisk eller mentalt blir sett ned på bevisst eller ubevisst fordi slike handicap nedsetter effektiviteten.

Skal vi titte litt nærmere på denne "velferdsstaten" kan vi f.eks. se litt på vår åndsvakeomsorg.

Hvordan oppspores, registreres våre åndsvake?

Det finnes ingen systematikk i dette meget viktige arbeid med oppsporing og registrering. Alle tall som myndighetene opererer med er anslagsvise, dvs. ofte rene gjetninger. Jeg vil påstå at ikke mer enn 30 % av de det skulle være mulig å registrere før skolepliktig alder er registrert, selv etter denne alder er det mange som ikke blir registrert i det hele tatt. Dette skjer på tross av at alle vet hvor mangelfulle anslagene er og at tidelig hjelp er økonomisk lønnsomt. Nå kunne en selvfølgelig håpe på at våre ledende politikere ville være villige til å satse noe mer på oppsporing da dette må være grunnlaget for å kunne komme i gang med tidlig behandling og dette igjen er økonomisk fordelaktig. Men dengang ei. Et eksempel på hvor villige disse politikerne er til å diskutere økonomiske besparelser, kom tydelig fram i Stortingsbehandlingen om

innstillingen fra sosialkomiteen om bevilgninger fra statsbudsjettet for 1969. Det gjalt kursvirksomheten for pleiepersonalet i åndssvakeomsorgen. Her hadde regjeringen foreslått 2 kurser som ville komme på 30 000 kroner, opposisjonen foreslo fire kurser, statsråd Årvik kunne så meddele at en ved ulike rasjonaliseringstiltak nå regnet med å kunne avvikle tre kurser for disse 30 000 i stedet for to som først beregnet. Det er vel ikke nødvendig å bemerke at dette er som en dråpe i havet i forhold til hva som trengs.

Noen virkelig radikale tiltak i en slik størelseorden at det kunne monne noe er en ønskedrøm inntil den dag kommer da man får en sterk og bevisst opinion som ikke lar seg avspore med runde talemåter. Foreløpig får disse politikerens reknestykke i denne retning: Vel er tidlig hjelp billig hjelp, men med systematisk oppsparing vil også antallet vi må ta for oss av gangen bli så mange ganger flere at så totalutgiftene vil tross alt bli større. Dessuten ville dette kreve flere fagfolk og institusjoner som vi i dag ikke har og heller ikke har gjort noe for å framskaffe. For å dempe på den verste misnøyen blant foreldrene eller de foresatte flekkes det på litt her og litt der. Foreldrene har hittil funnet seg i dette, antakelig fordi kreftene ikke har strukket til for en kamp utad, belastningen å ha en åndssvak kan i seg selv være så stor at overskuddet til denne kamp ikke er tilstede.

De organisasjonene som skulle være aktive pressgrupper er for en stor del fullstendig nøytralisert ved et meget hendig knep, tiggerloven (betalingsloven) av 1949 som i korthet går ut på følgende: Frivillige organisasjoner (veldedighetsorganisasjoner) skal ta initiativ ved innsamlinger og basarer til bygging av ulike institusjoner så skal stat og kommune etterhvert tre støttende til. I praksis vil dette si at vår åndssvakeomsorg er basert på veldedighet, politikerne har fått flyttet et sosialt problem bort fra Stortings-, - by, og herredsstyresaler og over i basarlokalet, vår åndssvakeomsorg står bokstavelig talt på basarstadiet.

Men nå skulle t. ha være inne til å la det gå politikk også i vår åndssvakeomsorg, for å sitere Joahn Burgen "Går det ikke politikk i er sak går det møll i den".

Hvordan opplæringsforholdene er for åndssvake og hvordan det er med anbringelser og arbeidsplasser for disse skal behandles i neste artikkel.

Oppfordring til å gjøre opprør!

Kjell Hovden

REDAKSJONENS MERKNAD.

Innlegget vi gjengir nedenfor er nektet inntatt i FRIHETEN.

☆☆☆

Den spissfindige og vedvarende tendens i Reidar T Larsens artikler rettet mot den radikalisererte ungdomsbevegelse i sin alminnelighet og SUF-ledelsen i særdeleshet har framprovosert en helt nødvendig debatt også i vår partipresse.

Hvis man skulle se på formen i hans artikler, f.eks. RETOR: "Sirkus for politikk" og den om "venstreutskielser", kunne man være fristet til å si at disse artiklene umulig kunne være politisk motivert, - at det heller lå mer formelle og overfladiske begrunnelser bak. Men en ting får en til å stoppe opp, - det er at brodden tydelig er rettet direkte og indirekte til partikamerater i fleng, som har vist at de ikke deler RTLs syn på viktige prinsippsspørsmål.

En del av disse er alvorlig tatt opp som SUFs politiske grunnlag, f.eks. prinsippet om "proletariatets diktatur ved overgangen til sosialismen", den demokratiske sentralismen" og andre klare marxist-leninistiske grunnsetninger. Videre er de opptatt av den revolusjonære masselinja, et annet viktig marxist-leninistisk prinsipp spesielt inspirert fra Mao Tse-tung.

Alt dette blir hilst som en fornyelse og et vesentlig tilskudd til den kommunistiske bevegelse av mange av oss innen NKP. Men det ligger her tydelig i dagen at i følge RTL skal vi fortjene betegnelsen "sekteister", lefle med "småborgerlig radikalisme" og til slutt altså være moden for søplehaugen!

Moralen er tydelig. Partikamerater utover landet skal skremmes vekk fra kontakt med slike "farlige elementer" innen partiet. - et forsøk på isolasjon uten at han vil diskutere hva saka gjelder!

Når ledende partikamerater som Ester Bergerud direkte spør RTL om det er prinsippet om "proletariatets diktatur" han vil tillivs i partiet og ber ham gi en politisk motivering for sine angrep på såkalte "venstreekstremister" får hun til svar et langt skriveri om språkspørsmålet og klassekampen, - og til slutt gir partiformannen oss dette viktige påbud, at dette er vel verd å studere! Det skulle altså være det vesentligste i situasjonen. Feilaktig og sleivete språkbruk (kfr. T Øgrims "Hu derre kjerringa fra Vietnam") skulle være politisk klassekampsspørsmål nr. 1 for det kommunistiske parti!

Sjøl RTL motiverer ikke sin politiske skribentaktivitet rettet mot venstre på slikt vås, - det er dyperebegrunnet.

Jeg har lyst til å konstruere et reversert eksempel som RTL kan grunne litt på.

Hvis partiformannen skulle karakterisere medlemmene av partiets distriktstyre i Oslo og Akershus som "gammelt støv" som man ikke kunne ta hensyn til, i en informasjon til partikamerater eller ungdomskadre fra landet som skulle begynne i Oslo distrikt, - ville da sleiven "gammelt støv" være det viktigste poeng til kritikk og debatt? Skulle man sette i gang studiesirkeler på Stalin om "språkspørsmålet" for å finne ut om "gammelt støv" var et riktig språklig kommunikasjonsmiddel?

Jeg skulle tro at mitt eksempel ville inneholde adskillige flere "debattpoeng"!

Det synes for meg klart at det vesentligste i situasjonen er dette:

Vi må få en konkret oversikt over RTLs planer om politisk strategi for partiet. Og vi må få en konfrontasjon med de viktigste prinsippsspørsmål for partiet, bl.a. er det viktig å få en klar framstilling av partiets holdning til spørsmålet om "proletariatets diktatur" og partiets holdning til de unge revolusjonære.

Dette må gjennomgås av partiet, en erklæring må fattes før prinsipp-programmet kan ventes ferdigrevidert (Ja, hvordan har sekretariatets behandlet landsmøtevedtaket om dette).

Det må videre bli slutt på dette at partiformannen til stadighet skal slenge ut angrep på alt og alle innen venstrebevegelsen, uten at partiet har kjennskap til motiveringa for dette (f.eks. hans siste angrep på Kampanjen Norge ut av NATOs landsmøtevedtak om dannelselse av basisorganisasjoner i distriktene med medlemsskap og hans vedvarende ondsinnede bakvaskelser av, og angrep på Solidaritetskomiteen for Vietnam).

RTLs skriverier skader oss. De bryter ned partiets muligheter for kameratslig samarbeid innen den politiske venstrebevegelse på nær sagt alle felter.

Situasjonen er snart kommet til det beklaglige og groteske stadium at det snart må være partimedlemmenes nødvendige plikt å erklære for all verden at RTLs skriverier ikke er representativt for NKP og må oversees! Skal det overhodet være mulig å lykkes sjøl i beskjeden grad å gjennomføre vedtaket i sentralstyret om å søke å oppnå samarbeid med venstrekreftene i Norge på det politiske plan, er dette snart en forutsetning.

Det er trist at ikke partiet gjennom den funksjon en formann skal fylle, ikke skal kunne styrkes utad på en bedre måte, slik at partiet på topp-plan fullt ut skal kunne understøtte og tjene partikameratenes oppriktige bestrebelser i arbeidet for aksjonsenhet omkring åpenlyst grunnleggende spørsmål. Da ville partiet også fortjene en posisjon hvor en korrigerende av kursen blir sett på som det den skal være - et konstruktivt bidrag til utvikling av den nasjonale og revolusjonære bevegelsen i landet.

I mellomtida vil jeg slutte meg til de som gjentatte ganger har spurt: Hva mener RTL om nødvendigheten av proletariats diktatur ved overgangen til sosialismen?

☆☆☆

HAR DE LEST BROSIJREN

*„Program for Sovjetunionens
revolusjonære kommunister -
(bolsjevikene)“*

Svensk tekst. Kr. 10,90

Bestilles hos:

A/S OSLO BOK & PAPIRHANDEL

Schweigaardsgt. 56, Oslo 6

Postgiro 18302 - Tlf. 68 01 68

Fagopposisjonen og utviklingen i LO

Kolbjørn Harbu

Utviklingen i norsk fagbevegelse er en nøyaktig parallell til utviklingen i Det norske Arbeiderparti. Fra å være et parti med en sosialistisk målsetning, et klasseparti, er Arbeiderpartiet etterhvert blitt et borgerlig-liberalt folkeparti. Landsorganisasjonen i

nen i Norge, tidligere Arbeidernes faglige Landsorganisasjon, (bare navnforandringen sier en hel del) har endret seg på samme måte fra å være en kamporganisasjon for lønnstakerne til å bli en integrert del av det borgerlige samfunnsmaskineri.

Toppleidelsen i LO, som stort sett er de samme som sitter i ledelsen i DNA, stiller seg fiendtlig til de sosialistiske land og til sosialismen. De går inn for NATO som er dominert av verdens største imperialistiske stat, USA og med fascistdiktaturstatene Portugal og Hellas som partnere. De går inn for norsk tilslutning til Fellesmarkedet, som er en sammenslutning av de ledende kapitalistiske stater i Europa.

Dette er kjensgjærninger og viser klart og tydelig at ledelsen i norsk fagbevegelse har en borgerlig innstilling, de er imot sosialismen og de ønsker å opprettholde det kapitalistiske samfunnssystem. Det er også klart at dette må gi seg utslag i LOs daglige virksomhet, i deres holdning ved tariffrevisjonene og ikke minst deres stilling til viktige politiske spørsmål som er oppe i tiden.

Det privatkapitalistiske samfunnssystem har jo profitt som hovedmål, derfor godtar også LO at først når bedriftseierne er sikret sin rikelige fortjeneste, kan lønnstakerne få lov å diskutere fordelingen av det som måtte bli igjen.

Pent sagt er LO-aratet i dag nærmest en fordelingssentral for de smuler som faller fra de rikes bord. Det er klart at dette må skape misnøye blant lønnstakerne. Dette har også kommet til uttrykk både ved tariffrevisjonene og ellers. Imidlertid har LO ved hjelp av sitt eget apparat, ved hjelp av Arbeiderpartiets apparat, og ikke minst ved hjelp av statsapparatet, (konfr. tvungen lønnsnemd) greid å kneble lønnstakerne. Desverre har dette ført til passivitet hos medlemmene. For de fleste virker det håpløst å ta opp kampen mot formynderskapet. Det er i den senere tid snakket mye om en fagopposisjon som skulle være i emning. Jeg tror det gjør seg endel misforståelser gjeldende her. For det første er det ikke nødvendig å skape en opposisjon i fagbevegelsen; den er der allerede. Det det gjelder er å få medlemmene til å forstå at det nytter, at det går an å få til endringer ved å arbeide innenfor de vedtekter og bestemmelser som gjelder for LO.

Men det haster. Nye lønnssystemer (fortrinnsvis amerikanske) er i ferd med å vinne innpass også i vårt land. Dette vil bety økt tempo, økt utbytting av arbeidsfolk. Det vil svekke grunnlaget for organisasjonen og gi ledelsen av bedriften enda større makt. Vi kan ikke stole på at de som skulle stå vakt om arbeidernes interesser virkelig gjør det.

Hva kan vi så gjøre? Det er vel i virkeligheten bare en løsning; større aktivitet blant medlemmene på arbeidsplassen. Større aktivitet i fagforeningene. Rive fagbevegelsen ut av avhengighetsforholdet til DNA. Begynne å slåss igjen. Les historie. Fikk våre forfedre noe gratis av snille arbeidsgivere kanskje? Tror dere vi får det? Eller tror dere fremdeles det er sant det som mange Arbeiderpartifolk sier at klasseskillet er opphevet i Norge.

Vi har bortimot 30 000 arbeidsløse. Ikke så mye å snakke om mener politikerne, jeg er ganske godt fornøyd med den økonomiske utviklingen, sier LOs formann. Retten til arbeid burde være en menneskerett, men se det har vi ikke i "velferdsstaten" Norge råd til.

Til slutt vil jeg ta med det vedtaket som ble gjort på NKPs faglige landskonferanse den 2. og 3. november i fjor. Det skulle gi et godt utgangspunkt for vårt videre arbeid.

- A. 1) LO skal være en kamporganisasjon.
- 2) De sosialistiske målsetninger gjeninnføres i LOs og alle forbundenes formålsparagrafer. Fagbevegelsens mål er det sosialistiske samfunn.
- 3) "Inntektsoppgjørene" som stiller deler av den arbeidende befolkning opp mot hverandre forkastes som oppgjørsform. Alle tvangslover mot fagbevegelsen og alle inngrep fra myndighetenes side i tariffoppgjørene med rammeavtaler eller lønnsnemnd avskaffes.
- B. 1) Det innføres demokratiske regler for valg til LOs kongress.
- 2) Medlemmenes absolutte bestemmelsesrett sikres ved inngåelse av overenskomster
- 3) Rett til forbundsvise tariffoppgjør uten sammenkopling lovfestes.
- 4) Opprettelse av helautomatiske indeksbestemmelser med full kompensasjon. Maksimum 3 poeng mellom basistall og rød strek.
- 5) Ettårige tariffperioder.
- 6) Fagbevegelsen forberedes på alle trinn til anvendelse av nødvendige kampformer og undervises i erfaringer av moderne former for streikkamp i andre land.

☆☆☆

Det revisjonistiske (ALTERNATIV)

Svein Johnsen.

Innledning

ALTERNATIV, forslag til arbeidsprogram for NKP foreligger nå i trykt utgave etter behandling på siste landsmøte, og skal vedtas på en landskonferanse i april.

Et arbeidsprogram for et parti med marxismen-leninismen på programmet er sjølsagt et viktig dokument som det må stilles store krav til. Programets viktighet understrekes også fordi det skal være et "program som kan samle alle venstekrefter i landet." Det er følgelig en offentlig oppheist fane, som skal tjene til veiviser for partiets og arbeiderklassens kamp. Derfor må det klart angi de betingelser vi arbeider under, forutsetningene for kampen. Det må virke mobiliserende i arbeiderklassens kamp for sine krav og det må vise veien fram til målet, den sosialistiske revolusjon, proletariatets diktatur, kommunismen.

Tilfredstiller ALTERNATIV disse krav? Dette spørsmålet skal vi undersøke og forsøke å besvare i denne artikkelen artikkelen artikkelen.

Ettersom programforslaget tar opp og behandler en rekke frontavsnitt i klassekampen i dagens Norge, må vi nødvendigvis finne et utgangspunkt for undersøkelsen. Jeg har her valgt å konsentrere meg om ALTERNATIVs beskrivelse av forholdet mellom klassekreftene og det avgjørende spørsmålet i

klassekampen, nemlig spørsmålet om makta. (Grunnspørsmålet i revolusjonen er spørsmålet om makta. Lenin).

Den marxistiske teori om staten

For det første må vi slå fast at ALTERNATIV ikke har noen enhetlig og holdbar analyse av statsapparatets funksjon under monopolkapitalismen. Bare i de enkelte avsnitt i programforslaget nevnes staten og da mest antydes det at staten er et redskap for monopolkapitalen. Noen eksempler:

"De (kapitalistene) forsøker i stadig sterkere grad å benytte statsapparatet for å utvide sitt tak på (de kapitalistiske) landenes økonomi."

"De (storkapitalen) utnytter staten og driver et permanent press på statsmakten...."(ALTERNATIV s.5)

"Ved å sjalte ut det offentlige griper de samme monopolkreftene inn i den såkalte strukturrasjonaliseringen" (ALTERNATIV s. 4)

Her beveger programskriverne seg som katta rundt den varme grauten, og kvier seg liksom for å nærme seg kjernen i spørsmålet, at "staten er en maskin til å opprettholde en klasses herredømme over en annen"(Lenin: Staten og revolusjonen). Derimot går ALTERNATIV så langt den motsatte veien at det skjønner borgerenskapets statsapparat og sprer illusjoner om at dette statsapparatet kan løse arbeiderklassens problemer og ta avgjørelser i klassekampen som er til fordel for arbeiderklassen.

Jeg er overbevist om at de fleste fagorganiserte, som har vært gjennom et lønnsoppgjør og fått føle resultatet etter at den "nøytrale" statsoppnevnte "riksmeklingsmannen" er kommet inn i bildet vil le rått av for eksempel dette:

"Statsmyndighetene har ikke villet ta de omfattende virkemidler til hjelp som kunne bringe lønns - og prisspørsmålet under kontroll" (ALTERNATIV side 9)

Det programskriverne ikke har oppdaget er at lønninger og priser allerede er under kontroll under kapitalistenes kontroll. Og statsapparatets rolle i denne sammenhengen er helt innlysende. Men likevel forsøker ALTERNATIV å dekke over statsapparatets objektive funksjon under kapitalismen, nemlig som borgerskapets (kapitalistenes) redskap til å utsuge og undertrykke folket.

Men liknende løsninger - gjennom det borgerlige statsapparatets inngripen - anviser ALTERNATIV fort vekk for arbeiderne. Et eksempel er boligspørsmålet. ALTERNATIV vil løse dette ved å opprette et eget "boligdepartement"

"Å bygge gode rimelige boliger, er samfunnets sak. Uten at stat og kommune engasjerer seg sterkt og aktivt i boligbyggingen, kan ikke behovet bli tilfredsstillet. For å få en mer planmessig, velorganisert boligprosjektering og boligbygging, foreslår vi at det opprettes et eget boligdepartement." (ALTERNATIV s. 14)

Løsningen på arbeiderklassens boligmangel er altså, i følge ALTERNATIV, å bygge ut og dermed ytterligere byråkratisere borgerskapets statsapparat. Det blir som dengang pasifistene ville skape fred ved å opprette et fredsdepartement!

Men programskriverne mener at arbeiderklassen skal løse sine sosiale og økonomiske problemer ved å anvende monopolkapitalens redskap, staten, mot monopolkapitalen. Det skulle bli en framgangsrisk klassekamp! Med disse to eksemplene viser programskriverne at de over hele linja prøver å gi arbeiderne illusjoner om at borgerskapets statsapparat kan hjelpe dem i deres klassekamp, d.v.s. man dekker over statsapparatets virkelige funksjon.

Demokrati under kapitalismen - for hvilken klasse?

I "Staten og revolusjonen" gir Lenin følgende karakteristikk av den borgerlige staten:

"Formene for den borgerlige stat er uhyre forskjellige, men deres vesen er det samme: alle disse statene uansett hvilken form de har, er på det ene eller andre vis, men i siste instans ubetinget borgerskapets diktatur. Overgangen fra kapitalismen til kommunismen må selvsagt frambringe en veldig rikdom og mangfoldighet av politiske former, men kjernen i saken er og blir den samme: proletariatets diktatur":

Dette var Lenins og er kommunistenes standpunkt til det borgerlige statsapparat, ja til statens funksjon overhodet. Det er samtidig den vitenskaplige definisjon av forholdet mellom demokrati og diktatur. I et klassesamfunn kan den ene klassen bare ha demokratiske rettigheter på bekostning av den andre klassen: Dette er ikke et standpunkt som tilfeldigvis dukket opp i hue på Lenin, men er et resultat av klassekampens vitenskaplig bearbejdede erfaringer.

Hva sier så ALTERNATIVs forfattere til dette? Hvordan opplever de dagens norske samfunn? Her er noen eksempler:

"Demokratiets utvikling, landets sikkerhet, vår økonomiske, kulturelle og sosiale utvikling er knyttet til den dominerende hovedoppgave å oppløse den udemokratiske maktkonsentrasjonen på en liten gruppes hender."

"Kampen for økt demokrati må føres mot den motstand som kommer fra storkapitalen..."(som)"... ved nye metoder og nye former (forsøker) å befeste privatkapitalens makt og snevre inn demokratiet."

"Det er en skam for vårt demokrati at det er annonsemengden som er avgjørende for avisenes eksistensmuligheter." (mine understrekninger S.J.)

En kunne med god grunn spørre hvilket demokratisk himmelparadis de lever i, disse programskriverne. Eller retttere: hvilken klassetilværelse de lever?

Mener de at norske kommunister skal gå ut til

arbeiderne og be dem forsvare "vårt demokrati"? Skal vi gå ut til arbeiderne som er blitt arbeidsløse på grunn av kapitalistenes "strukturrasjonalisering" og be dem forsvare "vårt demokrati"? Til fengslete Vietnam-demonstranter? Til skoleelever hvis elevråd, skoleavis og "demokratiske rettigheter" er tatt fra dem nettopp fordi de brukte "vårt demokrati". De eneste vi kan snakke til om "vårt demokrati" er selvsagt kapitalistene, fordi de er de eneste som har noe demokrati under kapitalismen, og vi vet at de har både vilje og midler til å forsvare sitt demokrati!

Jeg kunne i den forbindelse passende sitere fra Lenins "Den proletariske revolusjon og renegaten Kautsky", hvor han fullstendig hudfletter og latterliggjør Kautsky fordi "han har sunket ned på samme nivå som en liberaler som lirer av seg banale fraser om det "rene demokrati", forskjønner og tilslører klasseinnholdet i det borgerlige demokrati...." J. Stalin har også gitt oss følgende konsenterte framstilling av spørsmålet:

"Demokratiet under kapitalismen er et kapitalistisk demokrati, et demokrati for det utbytende mindretall, som hviler på innskrenkning av rettighetene for det utbyttede flertall og som er rettet mot dette flertallet. Bare under det proletariske diktatur er det mulig med virkelige "friheter" for de utbyttede, er det mulig for proletarene og bøndene å ta virkelig del i styret av landet..."

Når vi er kommet såpass langt i gjennomgåelsen vil en kanskje stille spørsmålet: Hvordan kan folk som kaller seg kommunister og som tildels har lang erfaring, prestere så mye sludder?

Svaret finner vi også i ALTERNATIV, men jeg vil først minne om at det i hele den kommunistiske bevegelse, i alle partier har foregått en lang og hard kamp. En kamp mellom to linjer. Sitatene som jeg har gjengitt, fra ALTERNATIV og

fra marxister som Lenin og Stalin, skulle gi et inntrykk av hva kampen gjelder. Som på Lenins og Stalins tid er det kampen mellom en revolusjonær og en småborgerlig-revisjonistisk linje. Lenin og Stalin representerer den revolusjonære. Program-skriverne den småborgerlige.

Marxisme og parlamentarisme

Et annet grunnspørsmål i kampen mellom de to linjer er parlamentarismen, dens funksjon og arbeiderklassen og kommunistenes forhold til den:

"....de folkevalgte organers suverene bestemmelsesrett er stadig truet av en stigende byråkratisering av stats- og kommuneapparatet. Livs- livsviktige spørsmål for land og folk avgjøres ikke av de folkevalgte organer, men av et inviklet embedsmannsapparat som er ukjent for den alminnelige mann og kvinne og unndrar seg dermed demokratisk kontroll"... "Vårt lands øverste statsorgan er med den nåværende valgordningen ikke i samsvar med folkemeningen(!). Det trengs en valgordning som gir en representasjon svarende til det valgene gir uttrykk for" (ALTERNATIV s. 7-8).

Følgelig, om bare valgordningen hadde vært mer matematisk representativ i forholdet mellom stemmeprosenten og antallet representanter i Stortinget, så hadde Stortinget gitt uttrykk for folkemeningen! Her nøres det opp til de helt store illusjoner, at Stortinget, det borgerlige parlament kan gi uttrykk for folkemeningen. Her er det vel, dypest sett hunden ligger begravet, for program-skriverne later til å tro at vi vil få sosialisme som resultat av et flertall i Stortinget. Under^ perioder med lange høykonjunkturer og den derav følgende sosialdemokratiske borgfred, dukker alltid de samme illusjoner opp, troen på "velferds-samfundet", troen på en krisefri kapitalisme.

Alle store revolusjonære, som har klart å holde seg oppreist under revolusjonens stormkast

som i tider med mindre skjerpet klassekamp, har inntatt et revolusjonært standpunkt til parlamentarismen. Slik som Lenin når han redgjør for Marx' syn på parlamentarismen:

"En gang med flere års mellomrom å avgjøre hvilket medlem av den herskende klasse som skal få underkue og trampe folket ned i parlamentet - det er det virkelige innhold i den borgerlige parlamentarismen, og det er ikke bare i de parlamentarisk-konstitusjonelle monarkier, men også i de mest demokratiske republikker* (Lenin Staten og revolusjonen)

"Den alminnelige stemmerett er grademåleren for arbeiderklassens modenhet. Mer kan den ikke være og vil den aldri bli i den nåværende stat" (Engels)

Dette er noe annet enn "folkevalgte organers suverene bestemmelsesrett"!

Konklusjoner

Jeg har forsøkt å vurdere forslaget til nytt arbeidsprogram for NKP ut fra et marxistisk-leninistisk grunnlag. Dvs. jeg har tatt for meg deler av det, andre deler - en konkret kritikk av konkrete programposter - skal vi ta opp siden. I første rekke er artikkelen ment som et grunnlag for videre debatt. Men jeg vil minne om at det haster, for dersom dette programmet blir vedtatt av landskonferansen uten vesentlige endringer vil det bety en ytterligere sosialdemokratisering av partiet, og da blir det langt alvorligere ting enn et Stortingsvalg vi vil stå overfor!

Innledningvis satte jeg opp endel nødvendige betingelser for et nytt arbeidsprogram, som jeg mener må innfris. Ut fra undersøkelsen finner jeg å måtte trekke følgende konklusjoner:

1. ALTERNATIV gir ingen riktig beskrivelse av de forhold vi arbeider under. Det forbigår den marxistiske statsteori.

2. Programforslaget virker ikke mobiliserende på arbeiderklassen. I stedet for å henvende seg til arbeiderne med konkrete handlings- og kampkrav, presenterer programforslaget en ønskeliste for monopolkapitalens statsapparat.
3. Programskriverne har brutt med det prinsipp-program de skulle arbeide etter, fordi det revisjonistiske ALTERNATIV utelater leninismen fra partiets teoretiske grunnlag.
4. Programforslaget har heller ingen målsetting. Det tar verken opp den sosialistiske revolusjon, proletariatets diktatur eller kommunismen.

☆ ☆ ☆

NYHET!

**MAO TSE TUNG : OM DEN KORREKTE BEHANDLING AV
MOTSETNINGER I FOLKET**

Oversatt til norsk.

48 SIDER

PRIS KR. 4,25

Bestilles hos :

A/S OSLO BOK & PAPIRHANDEL

Schweigaardsgt. 56, Oslo 1
Tlf. 68 01 68

Om jeg var et piggsvin -

Det var sikkert meningen at jeg skulle bli noe stort - tiger eller løve, men det gikk ikke slik. Jeg vokste opp i de harde trettiåra og var visst sykkelig også, så jeg stoppet opp i veksten. Hadde det vært i dag, kunne man sikkert gjort noe med det. Jeg kunne fått hormoner - slik som vår venn borte i Sverige Ricky "Broiler" Bruch, så kunne jeg blitt stor---.

Ikke for det - det er ikke så verst å være piggsvin heller. Ja, for det ble det jeg ble. Størelsen hadde jeg og piggene har livet gitt meg. Jeg har det forresten bra, for det er ikke så ille å være piggsvin som man kanskje skulle tro. En holder den avstanden man selv ønsker til sine medskapninger og ingen trækker en på tærne. En er liten nok til å gjemme seg bort, men stor nok til å bli sett.

Forresten så er det så mange som er store og enda flere som gjerne vil være det.

Se bare på topptillitsmennene våre. Nå er de så store at de ikke ser så langt ned som til oss piggsvin. De bare ser opp og fram - først og fremst på sin egen stilling og - sier de: på samfunnet. Du verden så morsomt det er å se på dem - beskue og granske dem uten at de vet det.

Mennesker røper seg i enerom, eller når de tror de er alene. Derfor bør en følge dem med øynene. Det er da kostelig når arbeiderbevegelsens tillitsmenn ser det som en hovedoppgave å bevare et borgerlig samfunn. Ikke noen smålighet hos disse gutta, nei. For å si det med Churchill: Se på sykepleierskene. Se hva en liten gruppe av disse elskelige vesenene gjør. De trosser alle tilvendte tankebaner og vil noe, trosser meningsterror om at de spiller med syke medmenneskers liv som innsats. Og våre karer prater - prater mye og godt og kommer med fyr-ord i presse og massemedia. Så går det som det skal gå. De oppnår noe - ikke så mye kanskje, men en hel del. Disse svake mennesker

som ikke har LOs makt og kontorer i ryggen - de seirer. De har slått en kjempekile inn i det kompakte lønnsforhandlings-kameraderiet.

Er vår egen organisasjon syk? En må næsten tro det. Ihvertfall er den så svak at det ligger helt opp til sykdom. Eller er i virkeligheten saken svært enkel - så enkel at vi ikke sers skogen for bare trær? Er egentlig årsaken at våre høyt lønnede folk bare omgås mennesker i økonomiske og sosiale kretser som er jevnbyrige, slik at de ikke kjenner og kjennes ved sine egne? Hvor mange av dem har noensinne vært med på en streik? For å finne en med slik erfaring må en inn i veteranenes rekke og de en finner der er gjerne for radikale til å kunne brukes i dag.

Nåja, streiker er avleggs som arbeiderbevegelsens våpen, sier man. Hvorfor sier de lite om, men man mener kanskje at vi er kommet så langt at man kan forhandle seg fram til en riktig og rettferdig resultat. Gjør man så det? Å nei, men jeg tror så gjerne at man kunne om man ville. Når man kan fotografere månens bakside og kople sammen to satellitter ute i verdensrommet og mye mer enn som så, så var det veldig rart om man ikke kunne regne ut noen hundre desimaler om det var nødvendig - hvor mye hver enkelt lønnsinntaker i landet til enhver tid har krav på om nå samfunnskaka skal deles rettferdig. Og - ut fra vissheten om at en ikke blir lurt opp i stry hver eneste gang, kunne en så begynne forhandlingene som måtte ha det utgangspunkt at vi har fortsatt noen lavtlønsgrupper.

1% reell lønnsøkning var overskriften i Kartellnytt. 1 %. Alle er så glade over denne prosenten. Min kone som har kunstneriske anlegg, men ingen ambisjoner - de har slit og kav for dagelig brød tatt knekken på - har tegnet en prosent til meg. Den er kunstferdig laget med vakre, rene farger. Denne prosenten har jeg i portmoneen og de siste dagen før hver lønning er den det eneste jeg har der.

La oss gå inn for at vi får med ihvertfall et viljestærkt kvinnemenneske i LO-ledelsen fra neste kongress. Å håpe på at vi kan få med en eneste radikal mann er vel for mye, men vi kan alltid håpe ---.

Streik - vi kan da ikke streike for å få det vi har krav på i dag. Vi har for mye å miste. Tenk på avdragene på bilen, på TV-en, på fryseboksen, på skinnkåpa, på dressen og på gjelda hos kolonialhandleren. Det var så mye lettere i gamle dager. Da hadde de ingenting å miste - bare det dagelig brød til barn og familie ---.

Om det anti-imperialistiske arbeidet

SVEIN JOHNSEN

De seinere års anti-imperialistiske kamp, det som tidligere litt feilaktig ble kalt for "fredsarbeid", er i det alt vesentlige blitt konsentrert om støtten til Vietnams folk. Årsaken ligger ganske nær: det vietnamesiske folks frigjøringskamp mot den amerikanske imperialismen fyller alle med respekt, samtidig som den viser veien og representerer håpet for alle verdens undertrykte folk og nasjoner som vil riste av seg imperialismens åk.

Hovedmotsigelsen
i dagens verden

For å legge opp en riktig linje i Vietnamarbeidet er det nødvendig å finne fram til de motsigelser som danner grunnlaget for krigen, finne fram til hvem som fører en rettferdig og hvem som fører en urettferdig krig. I Vietnam går hovedmotsigelsen mellom det vietnamesiske folk og USA-imperialismen. Men dette er bare delen av den totale hovedmotsigelse i dagens verden:

"Motsigelsen mellom de revolusjonære folk i Asia, Afrika og Latinamerika og imperialismen, med De forente stater i spissen er den viktig-

ste motsigelsen i dagens verden" (Lin Piao:
"Lenge leve seiren i folkekrigen")

Vi må videre fastslå at Vietnam står i brennpunktet for denne hovedmotsigelsen i dag. Det er Vietnams folk som står i spissen og gjør den kraftigste innsatsen for å slå den amerikanske imperialismen.

Selve utviklinga i Vietnam skulle være ganske kjent: USA er i ferd med å å lide sitt endelige nederlag, det vietnamesiske folk under ledelse av FNL og DRV's regjering er i ferd med å vinne seier, militært som politisk. Årsaken til dette - at et lite folk er i stand til å vinne militært mot en tilsynelatende mektig angriper - ligger i deres riktige tillempling av folkekrigens prinsipper, forståelsen av forholdet mellom våpnet og politisk kamp og deres anvendelse av enhetsfrontens taktikk.

Det organiserte Vietnamarbeidet

Uten å ta hensyn til disse faktorer - krigens innhold og karakter - kan vi ikke drive noe skikkelig Vietnam-arbeid, for propagandaen og parolene må hele tida ha rot i praksis og virkelighet.

Her i landet ledes Vietnam-arbeidet av Solidaritetskomiteen for Vietnam, som i politisk innhold og organisasjon har karakteren av en anti-imperialistisk enhetsfront. Slik har den ikke alltid vært, men Solidaritetskomiteen har for en stor del klart å utvikle sin politikk og praksis i takt med endrete forhold.

Fra å drive ut fra en reint pasifistisk linje og med paroler som "Fred i Vietnam" og "Vietnam for vietnameserne", har Solidaritetskomiteen tatt opp i seg nye erfaringer og økt innsikt i Vietnam-krigens karakter og utvikling, forstått at den er en følge av USA-imperialismens trang

til å ekspandere. Derfor er parolene etterhvert blitt stadig mer presise, som "Full støtte til FNL" og "Bekjemp USA-imperialismen".

Men utviklinga henimot en anti-imperialistisk enhetsfront har ikke foregått uten motstand. Den klareste formen for motstand mot å gi det norske folk økt innsikt i Vietnam-krigens karakter og mot å videreutvikle enhetsfrontens politikk og organisasjon, kom i form av opprettelsen av den såkalte "Vietnambevegelsen i Norge". Den ble opprettet etter initiativ fra tidligere framtrepende folk i Solidaritetskomiteen for Vietnam, som led nederlag da de forsøkte å stanse utviklinga. Men hvem som ytterst sto bak denne selsomme nyopprettelsen bør det ikke herske tvil om: da de oppdaget at det ikke lengre var mulig å framstille FNL som en "kommunistisk terroristbevegelse" og fikk folk et mot seg, måtte de ty til andre midler. Plutselig var det hensynet til Vietnams folk som kom i forgrunnen. Men AUF-formannen, Ola Teigens argumentasjon under Vietnambevegelsens stiftelsesmøte bør brennes inn i folks bevissthet: Norge må stå i NAT for å hjelpe Vietnams folk.

Utviklinga har imidlertid gått videre. Vietnambevegelsen fødtes, utviklet seg til et misfoster og døde - på historias skraphaug.

NATO og Vietnam

En totalvurdering av imperialismen, med den nord-amerikanske i spissen, viser at dens store aktivum er dens nett av allianser. NATO, SEATO SENTO, for å nevne noen. Derfor tar Sør-Vietnams Nasjonale Friggjøringsfront også opp dette i sitt program, der det står:

"Ta aktivt del i kampen for å beskytte verdensfreden. Bekjempe de krigshissende og aggressive imperialister ledet av den amerikanske imperialister. Forlange oppløsning av de eksisterende aggressive militærblokker og

militærbaser og forlange at utenlandske militærbaser således blir trukket tilbake":

FNL legger vekt på dette fordi de vet at USA-imperialismens nett av militærbaser- og pakter legaliserer ulike former for undertrykkelse og aggresjonskriger. Allianser gir dem også armslag når det gjelder å anlegge baser og drive aggresjon mot det ene landet med utgangspunkt i det andre. Eksemplet Thailand viser dette tydelig. Uten sitt nett av allianser og avtaler ville USA-imperialismen vært betraktelig svekket, politisk og materielt. En konsekvens av parolen "Bekjemp USA-imperialismen" er derfor "NATO ut av Norge"

NATOs viktige rolle i det imperialistiske system kan bare de dumme benekte. Imidlertid har enkelte kritikere hevdet at denne parolen ikke "har noe å gjøre i Vietnam-arbeidet. De hevder at den angivelig innskrenker fronten og at det stilles for store krav til at folk skal slutte opp om Vietnam-arbeidet.

For det første kommer aldri Solidaritetskomiteen for Vietnam til å gjøre NATO-parolen til noen hovedsak i arbeidet. Den vil fortsatt ta utgangspunkt i motsigelsen mellom Vietnams folk og USA-imperialismen. For det andre vil det være direkte selvmotsigende å isolere USA-imperialismen fra sin sammenheng, slik den trer fram i de enkelte land. I mange sammenhenger framtrer USA-imperialismen med et NATO-ansikt i Norge, og den norske regjeringens mange forbindelser med USA-imperialismen foregår gjennom NATO-medlemskapet. Å bekjempe den norske regjeringens reaksjonære Vietnam-politikk uten å peke på at den er diktert av NATO-medlemskapet ville være inkonsekvent og argumentasjonen ville halte. For det tredje viser praksis nettopp det motsatte av det som disse "kritikere" hevder. Aldri har Vietnamarbeidet vokst slik i styrke og omfang siden Solidaritetskomiteen godkjente den nye politiske plattformen på landsmøtet sommeren 1968.

Derimot har erfaringene med "Vietnambevegelsen" nettopp vist hvilke følger det får når Vietnam-arbeidets politikk og organisasjonsform begrenses til vulgærpasisfisme og byråkrati.

Videreutviklinga av Vietnamarbeidet

Tross de store framganger som er nådd i Vietnam-arbeidet, er det ennå lite utviklet. En av de viktigste oppgavene i framtida blir å styrke base-arbeidet, gjøre FNL-gruppene til mer aktive og selvstendig arbeidende enheter. En viktig videreutvikling ligger i å studere og anvende enhetsfrontens taktikk. I dag ligger mulighetene for dette bedre til rette enn noengang før. Vi har erfaringene fra Vietnam, fra den anti-japanske krigen i Kina og fra kampen mot fascismen i mellomkrigstidas Europa. For å stimulere til studiearbeid på dette grunnlag kommer Solidaritetskomiteen i den nærmeste framtid til å utgi en dokumentasjon om erfaringene fra enhetsfrontarbeid. Videre ligger en viktig oppgave i å forbedre og øke utbredelsen av FOR VIETNAM, som nå utkommer i 10 000 eksemplarer pr. nummer. I samband med Vietnam-uka i april blir det også utgitt et hefte om folkekrig.

Disse og andre aktiviteter setter sterke krav til marxist-leninistene i Vietnam-arbeidet. I kraft av den marxist-leninistiske teori og praksis må de utgjøre de mest hengivene og bevisste kadre i Vietnam-arbeidet.

☆☆☆

Revisjonismens krise

Tore Birkeland

Innmarsjen i Tsjekkoslovakia har meget tydelig avslørt revisjonismens krise. Den revisjonistiske herskerklikken i Kreml har fullstendig mistet kontrollen over utviklingen. I det ene øyeblikket fordømmes Dubcêk som en "revisjonist som oppmuntrer til kontrarevolusjon", i neste øyeblikk forhandler man seg fram til et kompromiss hvor Dubcêk fortsetter som partileder. Sovjetunionen har nære forbindelser og stor handel med Vest-Tyskland, Tsjekkoslovakia anklages for det samme. Regjeringen i Vest-Tyskland og USA er blant de første som får offisiell underretning om at invasjonen er i gang. Johnson ble offisielt underrettet allerede før invasjonen var skikkelig i gang. Forvirringen er tilsynelatende fullstendig.

Hva kommer det av at Sovjetunionen og de øst-europeiske land har fjernet seg så langt fra sosialismen bare i løpet av en 15-årsperiode? Hva er det som særpreger revisjonismen? Hvordan kan den unngås

Lenin sier:

"Proletariatets diktatur er en hårdnakket kamp, en blodig og ublodig, voldelig og fredelig, en militær og økonomisk, en pedagogisk og administrativ kamp mot det gamle samfunns krefter og tradisjoner. Makten i de millioner og atter millioner vaner er den frykteligste makt".

(Radikalismen, kommunismens barnesykdom).

Stalin tok opp arven etter Lenin og førte kampen videre, men han fornektet likevel teorien om at klasser og klassekamp eksisterer i et sosialistisk samfunn. Han skilte heller ikke mellom motsetninger i folket og mellom fienden og folket. Stalin kjempet hele sitt liv mot kontrarevolusjon og voksende byråkrati. Men han brukte byråkratiet til å bekjempe byråkratiet. Etter Stalins død tilrev byråkratiet seg makten og brukte den til å tjene sine egne interesser.

I Folkerepublikken Kina og Albania har man forstått betydningen av å føre klassekampen videre under sosialismen. Klassekampen føres ikke bare mot de personer som utgjør borgerskapet, men også mot rester av borgerlig tenkning overalt hvor den forekommer. Under Mao Tse-tungs ledelse har man under kulturrevolusjonen vist hvordan klassekampen føres i et sosialistisk land. Under kulturrevolusjonen er massene blitt mobilisert for å frigjøre seg selv fra de borgerlige og føydale tradisjoner, og for å bekjempe alle byråkratske tendenser som kan føre landet tilbake til kapitalismen. Kineserne er ikke redde for å la motsetningene i folket komme åpent fram, bare på den måten kan de løses. Uten motsetninger, intet liv, ingen utvikling.

Et karakteristisk trekk ved revisjonismen er den kolossale kløft mellom teori og praksis. Alle de revisjonistiske lederne bekjenner seg til marxismen-leninismen og bruker et marxist-leninistisk språkbruk selv om de arbeider for å gjeninnføre kapitalismen. Sovjetiske tidskrifter gjør narr av kineserne som anvender marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning på dagligdagse problemer og som anvender masselinjen også innenfor filosofien. Dette er meget avslørende for revisjonismen, det viser klart dens borgerlige karakter. Revisjonistene skiller ut den marxistiske filosofi som et fag som først og fremst er for-

beholdt fagfilosofene som prøver å "forstå" verden. Det var nettopp denne borgerlige, dypt ned-arvete, innstilling som Marx kjempet i mot.

"Filosofene har bare tolket verden forskjellig; nå gjelder det å forandre den." (11. tese over Feuerbach.)

"Arbeidsdelingen blir en virkelig deling først fra det øyeblikk da delingen mellom det materielle og det åndelige arbeid inntrer. Fra det øyeblikk kan bevisstheten innbille seg å være noe annet enn bevisstheten om en bestående praksis, virkelig forestille noe uten å forestille noe virkelig, fra dette øyeblikk er bevisstheten i stand til å frigjøre seg fra verden og gå over til skapelsen av den "rene" teori, teologi, filosofi, moral osv." (Den tyske ideologi)

Mao Tse-tung sier:

"En kunst for kunstens skyld, en kunst som står over klassene, en kunst som utvikler seg hinsides politikken eller uavhengig av den, finnes det i virkeligheten ikke" (Tale på Jenan-konferansen om litteraturen og kunsten)

Nettopp ved å anvende marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning i praksis, det vil først og fremst si i den daglige virksomhet, har kine-serne vist at de er bevisste marxist-leninister.

Revisjonismen har vist med all tydelighet at den er en borgerlig retning. Den har også vist at den ikke er i stand til å løse motsetninger som nødvendigvis vil oppstå innen og mellom de land de behersker. Revisjonismens krise vil bli enda tydeligere når man sammenlikner utviklingen i de sosialistiske land som har ført en vellykket kamp mot revisjonismen ved hjelp av marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning. Vår tids største marxist-leninist har løst spørsmålene om hvordan man skal forhindre gjenopprettelsen av kapitalismen under pro1etariatets diktatur.

Sovjet- revisjonismen

Kurt Wickmann

Redaksjonens kommentar:

Mange blir rett og slett forbløffte over å se et slikt tittelhode, delvis fordi den internasjonale arbeiderklasse i alle år har vært vant til å se Sovjetunionen også Sovjetpartiet (SUKP) som den ufeilbarlige avantgarden og har derfor ikke sett - eller vil se - den revisjonistiske karakteren i de nye toner som har klinget falskt fra ledelsen i SUKP, siden den 20. partikongress. Delvis fordi denne revisjonisme, skjønt gammel i innhold, er svært godt kamuflert innhyldet som den er i kamp mot "persondyrkelsen" og i Lenins navn. Det har derfor vært en lang og vanskelig prosess for ærlige marxist-leninister å gjennomskue denne "den moderne revisjonisme", hvis avsløring først og fremst må tilskrives de kinesiske og albanske kommunister. Men på tross av dette er det likevel ytterst lite av konkrete fakta som er tilgjengelig for norske arbeidere. Det mange spontant - og mer eller mindre bevisst - har skjønt har vi ikke evnet å uttrykke, og forklare og bevisse. Men etterhvert kommer forklaringen og bevisene fram. Hvordan kan Sovjet-revisjonismen være av interesse for norske arbeidere? Fordi Sovjet-revisjonismen gjennspeiler seg og er grunnlaget for revisjonismen i NKP. Med andre ord: for å forstå og forklare revisjonismen i NKP må vi forklare revisjonismen i Sovjet.

"I kamp mot hvilke fiender innen for arbeiderbevegelsen har bolsjevismen utviklet, styrket og stålsatt seg?"

For det første og framfor alt i kamp mot opportunismen,I utlandet er det ennå alt for lite kjent at bolsjevismen har vokst fram, har utviklet og stålsatt seg i en mangeårig kamp mot den småborgerlige revolusjonisme,

.....Denne revolusjonismens ubestandighet, dens ufruktbarehet, den egenskap ved den at den hurtig slår om til ydmykhet, sløvhet, fantasteri eller endog til "vill" begeistring over den ene eller den andre borgerlige motstrømning - alt dette er alminnelig kjent. Men den teoretiske, abstrakte erkjennelse av disse sannheter befrir på ingen måte de revolusjonære partier fra de gamle feil, som alltid opptrer ved uventet foranledning, i litt nyere form, i tidligere ukjente forkledninger eller omgivelser, under originale - mer eller mindre organiale - omstendigheter."(Lenin: Radikalismen s. 17 og 18. Ny Dag 1946)

Hva befrier da de revolusjonære partier fra disse gamle feil? Først og fremst i kamp mot disse feilene. Hvorfor er det nødvendig å befri de revolusjonære partier for disse feilene? Fordi det revolusjonære partiet må være et effektivt redskap i arbeiderklassens hender, og det går nå engang ikke an å bruke en spade eller en hakke effektivt når skaftet er brekt. Hvorfor er "skaftet" på det revolusjonære redskapet "brukket"? Fordi hvis man bruker et redskap f.eks. en spade på gal måte og har "makt" til det, da bryter skaftet, denne vitale delen på spaden. Hvilke vitale deler er det da som er "brukt" ved det revolusjonære partiet? For det første kaster det revolusjonære partiet blå i øynene på arbeiderklassen, og innbiller den at sosialismen kan oppnås gjennom "flertallsvedtak" i Stortinget (Fredlig overgang). Endog at "fredlig sameksistens....øker mulighetene for en fredlig overgang til sosialismen". (NKPs program side 27). M.a.o. innbiller de oss at storkapitalen vil bøye seg for et stortingsflertall og gi avkall på å bruke de maktmidler, både uten- og innenlandske, som den har til disposisjon for å avverge det mest fryktede og hatete den kjenner. (De norske kapitalister er jo så snille). For det andre gjennom tesene om at etter arbeiderklassens "parlamentariske makterobringer" bortfaller klassene og derfor klassekampen, og sosialismen kan bygges ved hjelp av "hele folkets stat", uten "proletariatets (de eiendomsløses) revolusjonære diktatur".

Alt dette er vesentlige spørsmål og ingen kan formulere bedre svar på dem enn Lenin sjøl.

"Det blir sagt og skrevet meget ofte at hovedsaken i Marx' lære er klassekampen. Men det er ikke riktig. Og denne usannheten fører svært ofte til opportunistisk forvrengning av marxismen, forfalskning av den på en

slik måte at den blir akseptabel for borgerskapet. For læren om klassekampen ble ikke skapt av Marx, men av borgerskapet før Marx, og alminnelig talt er den akseptabel for borgerskapet. Den som bare anerkjenner klassekampen, han er ennå ikke marxist, han kan fremdeles befinne seg innenfor rammen for den borgerlige tenkning og den borgerlige politikk. Og innskrenke marxismen til læren om klassekampen betyr å beskjære marxismen, forvrenge den, redusere den til noe som er akseptabel for borgerskapet. Bare den er marxist som utstrekker anerkjennelsen av klassekampen til anerkjennelsen av proletariatets diktatur. Dette er den dybeste forskjell mellom marxisten og den vanlige små (såvel som stor-borgeren). Dette må være prøvesteinen for den virkelige forståelse og anerkjennelse av marxismen. Og det er ikke noe rart i at da Europas historie stilte arbeiderklassen ansikt til ansikt med dette spørsmål i praksis, da viste det seg at ikke bare alle opportunist og reformister, men også alle "kaytskyanere" (folk som vakler mellom marxismen og reformismen) var ynkkelige filister og småborgerlige demokrater, som tar avstand fra proletariatets diktatur." Og "opportunisten utstrekker ikke anerkjennelsen av klassekampen til det som er hovedsaken, til overgangsperioden fra kapitalismen til kommunismen, til perioden da borgerskapet blir styrtet og fullstendig tilintetgjort, men stanser opp foran den. I virkeligheten er denne perioden uungåelig en periode av makeløst voldsom klassekamp i makeløst skjerpete former, og følgelig må også staten i denne perioden uungåelig være en stat som er demokratisk på en ny måte (for proletariatet og de eiendomsløse i det heletatt) og diktatorisk på en ny måte (mot borgerskapet)."(Lenin: Staten og revolusjonen side 70 og 71).

"Proletariatets diktatur er den mest offekrevende, mest skånselløse krig som den nye klasse fører mot en mektigere fiende, mot borgerskapet, hvis motstand er blitt ti-dobbelet ved dets omstyrting (selv bare i et enkelt land) og hvis makt ikke bare består i den internasjonale kapitalismes makt, i styrken og seigheten i borgerskapet internasjonale forbindelser, men også i vanens makt, i småproduksjonens makt. For småbedrifter finnes det dessverre ennå overmåte mange av i verden, men småbedriftene avler kapitalisme og borgerskap uavbrutt, daglig, hver time, spontant og i masseomfang. Av alle disse grunner

er proletariatets diktatur nødvendig og seieren over borgerskapet umulig uten en lang, seig, fortvilet kamp på liv og død - en kamp som krever utholdenhet, disiplin, karakterstyrke, urokkelighet og en enhetlig vilje." (Lenin: Radikalismen side 10)

"....disse utfall er berettiget for såvidt som "folkestaten er en likestor meningsløshet og et like stort avvik fra sosialismen som den "fri folkestaten". Lenin: (Staten og revolusjonen side 103)

Redaksjonen

På Sovjet-Unionens Kommunistiske Partis (SUKPs) kongress i 1961 ga Krustjov tilkjenne at det ikke lenger eksisterte antagonistiske klasser i Sovjet-Unionen. Klassekampen hadde derfor opphørt og innen kort tid skulle Sovjet-Unionen bli det første land, som nådde det klasseløse samfunns epoke. Den nye tilstanden, sa han, hadde gitt anledning til å forandre den innenriks- og utenrikspolitiske kursen som Sovjet-Unionen til da hadde fulgt. Helt siden den 20. partikongressen i 1956 hadde Sovjet-lederne gradvis presentert en ny politikk og på 22. partikongress ble den satt i system. Hvordan så nå dette systemet ut? Hvilke kjennetegn hadde det? La oss undersøke den historiske utvikling fra 1956.

På den 20. partikongressen begynte SUKPs ledere og framlegge ei linje, som i mange viktige prinsippsspørsmål avvek fra marxismen-leninismen. Under påskudd av å "bekjempe pærenkulten" holdt Krustjov en hemmelig tale, der han heftig angrep Stalin. I følge Krustjov hadde Sovjetfolket under Stalin levet i en stadig skrekk for "terror og vilkårlighet", derfor ble Stalins ledelse "en alvorlig hindring på den sosialistiske utviklingens vei". Angrepet på Stalin var uforsonlig, og var ikke blitt innledet av noen debatt hverken innenfor SUKP eller med andre kommunistiske partier, tross at spørsmålet om Stalin var av største viktighet og at forholdet til Stalin alltid var ei skillelinje mellom ekte og falske revolusjonære. Hva var da formålet med angrepet? Med angrepet ville Krustjov tilintetgjøre sta og Stalins linje i spørsmålet om den sosialistiske oppbygging, tilsvarte proletariatets diktatur og angripe de erfaringer som den kommunistiske bevegelse hadde samlet gjennom mer enn 30 år. Angrepet hadde videre til formål å

erstatte Stalins marxist-leninistiske linje med Krustjovs revisjonistiske. Det ble innleinga for Sovjet-lederne til å framføre ei revisjonistisk linje på ytterligere to punkter, nemlig i spørsmålet om den "fredelige sameksistensen" og i spørsmålet om den "parlamentariske" eller den revolusjonære veien.

Med den fredelige sameksistensens politikk hadde Sovjet-lederne til ehnsikt å "samarbeide med dem (USA) for fred og internasjonal trygghet, men også samarbeid på de økonomiske og kulturelle områder". Krustjov anerkjente USAs president for å være en mann som hadde et oppriktig ønske om fred. Med slik tale ville Krustjov berede grunnen for den samme myten som de imperialistiske lederne sprer for å blande bort kortene, nemlig at verdensfreden er mulig tross imperialismens krigerske natur og at krig bare er "ufrivillige mistak" under imperialismens utvikling. Krustjov angrep og reviderte dermed på alle vesentlige punkter Lenins teorier om imperialismen.

Gjennom å underordne all politikk den almenne linja for fredelig sameksistens tok Krustjov-klikken avstand fra revolusjonens vei i de kapitalistiske land. Det innebar en utvetydig revisjon av en av marxismens hovedteser, spørsmålet om staten og revolusjonen.

Sovjet-lederne støtte umidlerbart på motstand. Så snart innholdet i den hemmelige talen var blitt kjent, økte kravene fra massen av partimedlemmer i SUKP om at det skulle foretas en grundig vurdering av Stalin og hans historiske rolle. Kravet vokste seg så sterkt at partimedlemmer ble forfulgt, og en rekke grunnorganisasjoner som støttet det av all kraft ble oppløst. Av andre kommunistiske partier kritiserte særlig Kinas Kommunistiske Parti (KKP) SUKP-kongressen og foretok en prinsippiell vurdering av Stalin i de to skriftene: "De historiske erfaringer fra proletariatets diktatur" og "Mer om de historiske erfaringer fra proletariatets diktatur", der de kinesiske kummunister viste at Stalin vitterlig hadde begått mistak, men at hans store fortjeneter langt oversteg mistakene. På grunnlag av sin inngående undersøkelse slo de fast at Stalin hadde vært en stor revolusjonær og at han hadde forsvart og utviklet marxismen-leninismen.

De nord-amerikanske imperialistene innså med en gang betydningen av SUKP-ledelsens angrep på Stalin og gjorde ingen hemmelighet av at de skulle anvende Krustjovs tale som "et

våpen for å ødelegge den kommunistiske bevegelsens prestisje og innflytelse". De jugoslaviske forædrene været morgenluft. samtidig som de drev hets mot proletariatets diktatur, berømte de til skyene den 20. partikongressens nye kurs og sa at "spørsmålet er nå hvorvidt denne kursen skal vinne eller stalinismens kurs vinner på nytt".

Ved og etter 20. partikongressen forsøkte Krustjov-klikken å slå ned all motstand og begynte å bygge opp sin revisjonisme fra grunnen. De begynte med å utrenske de representanter i sentralkomiteen som holdt fast ved marxismen og satt i deres sted "sitt folk", det vil si pålitelige revisjonister. 70 % av de som ble valgt til SUKPs sentralkomitee i 1952 ble utrensket mellom 1956n og 1961. Men da det ikke var nok utrensket man i 1961 50 % av de sentralkomiteemedlemmer som ble valgt i 1956!- De fortsatte så med de lokale partiorganisasjonene. Krustjov begynte plutselig å tale vidt og bredt om å "forynge kadrene". Det innebar nye brutale utrenskninger av marxister. I følge tall som KKP har latt publisere utrensket man 45 % av representantene i Unionsrepublikkenes partisentralkomiteer og i partikomiteer for visse territorier og områder samt 40 prosent av medlemmene i by - og distriktspartikomiteene. For ytterligere å stramme sitt grep over partiet avsatte man i 1963 mer en halvdelen av medlemmene i sentralkomiteen i Unionsrepublikkene og i områdekomiteene (tallene er hentet fra KKP's 9. kommentar til SUKPs åpne brev, 14/7 1964).

Dermed hadde man forsikret seg om at de nådige beslutninger som SUKP-ledelsen i sin visdom fattet, lojalt skulle adlydes på alle plan og i alle instanser. Slik var Krustjov-klikkens metoder til å "avskaffe" klassekampen og å oppnå "enhet" innafor partiet!

I november 1957 ble førtiårsjubileet for Oktoberrevolusjonen feiret. Delegasjoner fra alle sosialistiske land var blitt innbudt til et møte for å fastlegge ei felles linje for de sosialistiske land. SUKPs ledelse dreiv en febrilsk virksomhet for å få den feilaktige linja si fra den 20. partikongressen nedlagt i den felles deklarasjonen, men de lyktes ikke. I stedet for kom deklarasjonen i flere henseende til å inneholde en saklig tilbakevisning av Krustjovs revisjonistiske teser, særlig med henyn til USA-imperialismen og "den fredligem sameksistensen", deklarasjonen slo bl.a. fast at følgende to teser: * 1) USA-imperialismen er verdensreaksjonens sentrum og en svoren fiende til folkene og 2) forekomsten av borgerlig innflytelse er en

kilde til revisjonisme, mens kapitulasjonen for imperialistisk press er dens (revisjonismens) ytre kilde.

Mot Krustjovs tale om "den parlamentariske veien" framholdt deklarasjonen: "Leninismen lærer at de herskende klassene ikke avstår fra sin makt frivillig, hvilket også bekreftes av den historiske erfaring". SUKPs ledere hadde altså over hele linja mislykkes med å prakke sine feilaktige oppfatninger på de øvrige partier. Moskva-deklarasjonen ble vedtatt enstemmig og for skams skyld stemte SUKP-lederne på den.

For SUKP-ledelsen var Moskva-deklarasjonen av null og ingen verdi, da de ikke kunne gjennomdrive linja si i den. I stedet for i praksis å tilslutte seg deklarasjonens uttalelse om at USA-imperialismen er alle folks fiende, fordoblet de anstrengelsene for å kunne gjennomføre den falske "sameksistenspolitikken" sin. Vi har talt mye om "den fredlige sameksistensen". La oss undersøke dens karakter og i hvilken hensikt Sovjet-lederne så ivrig forfekter den.

Lenin utarbeidet først politikken for at den sosialistiske staten skulle føre en fredelig samkvemspolitik overfor stater med andre samfunnssystemer. Han påviste dog at man aldri får glemme bort at imperialismen, så snart den anser at styrkeforholdet er til sin fordel, med all kraft kommer til å kaste seg over Sovjet-Unionen og ethvert folk som har frigjort seg eller er i ferd med å frigjøre seg fra imperialismens forslavende innflytelse. For det andre understreket Lenin ulikhetene i de kapitalistiske land. Endel land undertrykkes brutalt av imperialismen og nyter derfor et oppriktig ønske om å opprette vennskaplige forbindelser med Sovjet-staten, mens andre "borgerlige stater" hater oss, men på den andre siden, i sin egenskap av undertrykte stater foretrekker å leve i fred med oss". (Rapport om den all-russiske sentrale eksekutivkomiteens og folkekommisærenes råds arbeide). For det tredje framholdt Lenin at det var umulig for undertrykte klasser og nasjoner å leve fredelig sammen med sine undertrykkere. For det fjerde og det siste utviklet Lenin den proletariske internasjon-alismen, i det han sa at "Sovjet-russland setter sin fremste stoltheti i å hjelpe arbeiderne i hele verden i deres vanskelige kamp for å styrte kapitalismen". (Til Kominterns iv IV verdenskongress og Petrograds arbeid-er-og Røde Armeedeputertes sovjet.) Stalin fortsatte på den vei som Lenin hadde staket ut. Han slakket aldri av på

vaktsomheten mot imperialistene, opprettet vennskaplige forbindelser med de undertrykte folk og støttet aktivt deres kamp som han støttet arbeiderklassens frigjøringekamp i alle land. Mot dette kan ingen oppriktig kommunist reise noen innvendinger. Men hva er nå "den allmenne linje for fredelig sameksistens"? La oss undersøke dens teoretiske grunnvoller for siden å se hvordan den fungerer i praksis.

SUKP-lederne hevder at "fredelig sameksistens" er det høyeste prinsippet som finnes for å løse politiske spørsmål i dag. Den bør være "livets grunnlag i hele det nåværende samfunn" (Krustjov i FNs generalforsamling 23/8-60). Imperialistene har innsett sine tidligere "mistak" og "ikke så få stats- og regjeringsledere går nå også inn for fred og fredelig sameksistens" (Krustjov i Djakarta 21/2-60.)

Sovjet-unionens streben skal være å få i stand "allsidig samarbeid" med de imperialistiske lederne og særlig med USA-imperialismens våpendragere. Krustjov og Bresnjev sendte 30/12 -61 et hilsmingstelegram til Kennedy, der man sa at Sovjet-Unionen og USA "kommer til å bli i stand å finne en grunnvoll for sammenfallende aksjoner og avtaler til beste for menneskeheten". Som en konsekvens av dette bør arbeiderklassen i de kapitalistiske landene begrave sitt sitt nag mot kapitalistene og gå inn for "fredlig samkvem" og kamp om parlamentsmajoriteten med dem, for muligheten finnes nå for en fredlig overgang til sosialismen på den parlamentariske veien. Selv om arbeiderklassen ikke skulle få majoriteten i parlamentet, så behøver den ikke bli mistroelig. Hjelp kommer, for når "Sovjet-folket kommer til å nyte av kommunismens frukter kommer nye hundretalls millioner mennesker på jorda til å si: "Vi er for kommunismen" (SUKPs program, vedtatt på den 22. partikongressen 1961). Ja, t.o.m. kommer kapitalistene til å "gå over til det kommunistiske parti"! Slik er de grunnleggende prinsippene for SUKP-ledelsens "samkvemspolitik". I en hånd vending har man tryllet bort den proletariske internasjonalismen, imperialismens aggressive natur og den aktive støtten til frigjøringsbevegelser. Man trenger ikke å ha studert marxismen-leninsmen særlig inngående for å innse at Sovjet-lederne på ethvert punkt bekjemper den. Men hvordan anvender nå Sovjet-lederne teorien i sin praksis.

Først og fremst har de til hensikt å utvide samarbeidet med USA-imperialistene. I 1959 sa Krustjov i en tale i USA: "Deres og våre økonomiske framganger vil bli hilst av hele verden, som venter seg at begge våre store makter skal hjelpe de folk, som i den økonomiske utvikling ligger århundrer etter, slik at de fortære kommer på beina". I et

intervju med den amerikanske utenrikskommentatoren C.L. Sulzberger sa Krustjov: "Vi (Sovjet-Unionen og USA) er de sterkeste land i verden, og om vi blir enige om fred, kan det ikke bli noen krig. Og om en eller annen galning som ville begynne med krig, trengte vi bare å heve vår pekefinger for å advare ham om å la være" (New York Times, 5/8- 1961) Samarbeidet på sitt beste!

☆

I 1958 forsøkte Krustjov å få kineserne til å gå med på å stille den kinesiske folkehæren, flyvåpenet og flåten under kontroll av Sovjet-lederne. Kineserne avsa og i juni 1959 annullerte Sovjet-klikken ensidig en overenskomst som ble inngått i 1957 om at Sovjet-Unionen skulle forsyne Kina med en prototype av en atombombe og tekniske data for framstillinga av den. I jan. 1959 holdt SUKP sin 21. partikongress, der Krustjov gikk til angrep mot den kinesiske kommunismen og anklaget den for å være "likhetsmakernes kommunisme". de kinesiske folkekommunene for å være "reaksjonære i sitt vesen" og allment Kina for å være krigersk og dogmatisk. Etter å ha angrepet Kina og nektet det muligheten til å utvikle kjernevåpen, reiste Krustjov til USA for å møte imperialistenes fremste gallionsfigur, Eisenhower, i Camp David. I høystemte ordelag framholdt Krustjov Eisenhowers egenskaper som "likesom vi bekymrer (han) seg om å trygge freden" og "nyter sitt folks fullstendige tiltro". I høyen sky skrek Krustjov-klikken om den fantastiske "Camp David-ånden" som markerte en "ny æra i internasjonale forhold" og "et vendepunkt i historien". Slik hadde SUKP-lederne dratt ei skillelinje mot sine fiender, Kina, og åpnet favnen for sine venner, USA. For ytterligere å markere skillelinja angrep Krustjov Kina på nytt etter hjemkomsten for å ville "prøve stabiliteten til det kapitalistiske systemet med vold".

I anledning av disse opplysningene står det klart for alle og enhver at Sovjet-ledernes hensikt er et verdensomspennende samarbeid med USA og at de ser Kina som den største trussel mot samarbeidet. I løpet av 1960 gjorde SUKP-lederne et alvorlig forsøk på å sette tommelskruene på Kina. Etter å ha gått til et voldsomt angrep på de kinesiske kommunistene på det rumenske partiets 3. kongress i juni, dro Sovjet i juli tilbake alle sine eksperter fra Kina og alle bistandsprosjekter "ble lagt på is" på ubestemt tid. På de 81 partienes møte i nov. 1960 arbeidet Sovjet-delegasjonen dag og natt for å framstille USA-imperialismen som verdens håp sammen med Sovjet-Unionen, og isolere KKP i den sosialistiske leiren. Begge henseende mislyktes

man. Moskva-erklæringa av 1960 slo bl.a. fast at USA-imperialismen er alle folks verste fiende og at enhet mellom broderpartier skal oppnås gjennom forhandlinger. Sovjet-lederne sparket til alle sider i sin vrede og økte sine anstrengelser for å tilsvarte Kina og slutte den ene avtalen etter den andre med USA-regjeringa. USA-ledelsen fullførte for sin del alle forpliktelser i den hellige alliansen USA-Sovjet-Unionen. Avisen "London Times" skrev at Vesten "må inntil videre unngå enhver handling som ytterligere skulle kunne gjøre hans (Krustjovs) stilling svakere", og det amerikanske tidsskriftet "Newsweek" klargjorde USA-regjeringas syn : "Regjeringa er for tida overbevist om at USA bør tilby Krustjov maksimal støtte i hans konflikt med det Røde Kina" Med bibelens ord skulle vi kunne si: "Det er fullbyrdet".

Det "fredelige samkvemmet" innebærer at støtten til nasjonale frigjøringsbevegelser har sluttet. Han Suyin skriver i sin bok "Kina år 2001" (s. 210-211): "Den 24. nov. 1961 ble den hemmelige overenskomsten ført et steg videre gjennom Adzjubejs (Krustjovs svigersønn) besøk hos president Kennedy. Hensikten med besøket var å tilby USA ei oppdeling av verden mellom de to supermaktene på grunnlag av en 20-års fredspakt... Fred i Asia, Afrika og Latin-Amerika i 20 år innebar en slutt på all hjelp til militante frigjøringsrørslar. Krustjov var svært interessert i å inngå en pakt på disse vilkåra".

I realiteten har Sovjet-revisjonistene utviklet en "teori" for å holde tilbake folkenes frigjøringskamp. De har lagt fram tesen om at den politiske kampen, gjennom at verden er gått inn i en ny utviklingsfase, har måttet overlata førsteplassen til kampen for økonomisk utvikling. Om landet blir utviklet riktig har det bare å vente på imperialismens naturlige sammenbrudd. Deretter kan det utvikles i retning av det kommunistiske samfunnet. SUKPs sentralkomitees åpne brev til KKP sa: "Under forhold med fredelig sameksistens er nye betydningsfulle seire blitt vunnet i løpet av de siste åra i proletariatets klassekamp og i folkenes kamp; den revolusjonære verdensprosessen utvikles framgangsrikt." Den frigjøringsrørslar som koker suppe etter en slik oppskrift, vil i sannhet få spise svidd lenge!

Den andre måten de undertrykte folk kan frigjøre seg på er gjennom å henvende seg til USA-imperialismens institusjon, FN! Overfor FNs generalforsamling stilte Krustjov i sept. 1960 spørsmålet: "Hvem, om ikke FN, skal være forkjemper for avskaffelsen av det koloniale systemet?... Det er der-

for vi appellerer til fornuften og framsynet hos folkene i Vesten, til deres regjeringer og deres representanter i denne høye forsamlingen av FN. La oss bli enige om å vedta åtgjerder for å avskaffe det koloniale systemet og derved påskynde denne naturlige historiske prosessen".

Nasjonale frigjøringskriger og arbeiderklassens revolusjonære kamp blir motarbeidet. SUKP-lederne sprer en teori som går ut på at enhver lokal krig er en farlig trusel, en gnist som lett kan spre seg til en verdensomfattende kjernefysisk krig og dermed innebærer menneskehetens tilintetgjøring. Derfor sa Krustjov at: Vi skal arbeide hardt....for å slukke de gnister, som kan gi anledning til at krig flammer opp" (Sistert etter KKP's 4. kommentar til SUKP's åpne brev, 22/10-63). Sovjet-lederne har forgjeves forsøkt å spille virkelig gnistfanger. La oss ta noen eksempler. Under det algirske folkets frigjøringskamp stilte de seg åpent på den franske imperialismens side (Den "kommunistiske" gruppen i den franske nasjonalforsamling stemte ikke i mot krigen, men avholdt seg fra å stemme. Dette må oppfattes som passivt samtykke.)(Oversetterens anm.) Krustjov ville ikke legge seg opp i Frankrikes "indre anliggender". I lang tid vegret de å godkjenne den provisoriske regjeringa som Algeris lovlige, men når Frankrikes imperialisme var fullstendig knust i Algeri skynte man seg omsider langt om lenge til å anerkjenne den provisoriske regjeringa. Eller ta Indonesia. Sovjetrevisjonistene driver hets mot det kommunistiske partiet i Indonesia for å være "Pekings svans" og berømmer den fascistiske regjering for å være anti-imperialistisk. Derfor har de opprettet "vennskaplige forbindelser" med fascistene og rundhåndet overlatt dem våpenhjelp for blodig å undertrykke det indonesiske folk. ("Det er for tidelig å bedømme den nye indonesiske regjeringas innstilling, men om de nåværende ledere hindrer landet fra å komme under imperialistisk innflytelse, fortjener Indonesia å få en ledende plass i den moderne verden".(Komsomolskaya Pravda 19/3 -67.)) (Oversetterens anm.)

Eller ta den på Kennedys krav inndratte støtten til Pathed Lao i Laos. Eller ta det franske folkets revolusjonære kamp mot monopolkapitalen i mai-juni 1968. Der ble Sovjet-ledelsens linje ført fram av dens franske underbruk, PCF (Frankrikes "Kommunistiske" Parti). Med tusen ulike unnskyldninger forsøkte man å holde folkets kamp tilbake. Man sa at det franske folket ikke var rede for sosialismen.

Man oppfordret de franske arbeiderne til å slutte streiken. Man hevdet, for å lamslå kampen, at Frankrike ikke befant seg i en revolusjonær situasjon! Eksempelene på revisjonistenes svik er utallige. Disse er dog tilstrekkelig mange for å avsløre den reaksjonære karakteren til samkvems-politikken.

1962 var Kuba-farsens år. Kuba-hendelsen var virkelig-gjørelsen av ideen om gnisten og verdensbrannen i forestillingsverdenen. Vi følger Han Suyins framstilling:

"Den 'dramatiske konfrontasjonen' hadde til oppgave å overbevise alle verdens folk om at det minste 'feilgrep' - dvs. enhver revolt hvor den enn måtte være - skulle stille verden overfor ei krise (av samme slaget som Kuba-krisen), som skulle føre til, 'menneskehetens utslettelse'." (Kina år 2001, side 211)

I fortsettelsen skulle man fra USAs og Sovjet-Unionens side holde fram eksemplet Kuba for enhver frigjøringsrørsle og frigjøringskamp som fant sted. Sovjet-lederne kunne sukke tungt og si: "Ja, vi vil så gjerne, men tenk på Kuba-krisen." Kuba-krisen markerte det avgjørende eksemplet på kjernefysisk utpressing mot verdens folk og framfor alt mot Kina. Gang på gang samlet man seg til toppmøter, der man snakket om kjernevåpnenes fryktlige virkninger og skrev under prøvestansavtaler med hverandre, samtidig som Sovjet-lederne alltid passet på tilfellet til å drive hets mot Kina.

I 1964 ble Krustjov fortrengt fra "maktens tinde" . I hans sted kom nye menn med identisk samme oppfatninger, Bresnjev og Kosygin . Alt under Krustjovs tid hadde disse to tilhørt SUKP-ledelsen og skissert SUKPs politikk. Den gamle linja var også den nye: Det ligger intet forbausende i dette. Det bekrefter bare tesen om hvordan et borgerlig samfunnssystem fungerer.

Vi skal til slutt undersøke Sovjet-lederne skryt om at man i Sovjet-Unionen er begynt å bygge opp det klasseløse samfunn, dvs. kommunismen. Vi begynner med å se på teorien om sosialismen og kommunismen.

Ved den sosialistiske revolusjon griper arbeiderklassen makta gjennom, likesom alle tideligere herskende klasser, og oppretter sin egen statsmakt, proletariatets diktatur. Marx skrev i "Programkritikk": "Mellom det kapitalistiske og det kommunistiske samfunn ligger perioden med det førstes revolusjonære omdanning til det andre. Til den svarer også

en politisk overgangsperiode, hvis stat ikke kan være noe annet enn proletariats revolusjonære diktatur."

Det nye sosialistiske samfunn er ennå i høyeste grad et ufullstendig kommunistisk samfunn. Først etter at man har gjort seg av med alle kapitalistiske etterlevninger, kan man begynne å bygge opp det kommunistiske samfunn. I "Programkritikk" skriver Marx: "Det vi her har med å gjøre er et kommunistisk samfunn, ikke slik dette har utviklet seg på sitt eget grunnlag, men tvertom slik dette nettopp utgår av det kapitalistiske samfunn - som altså i enhver henseende: økonomisk, moralsk, intellektuelt ennå er beheftet med fæflekker av det gamle samfunn, fra hvis skjød det stammer."

I det sosialistiske d samfunn er det lenge før kampen mellom den kapitalistiske og kommunistiske veien er endelig avgjort. Lenin skrev at, "avskaffelsen av klassene krever en langvarig, vanskelig og hardnakket klassekamp, som ikke forsvinner (som de vulgære representantene for den gamle sosialismen og det gamle sosialdemokratiet innbiller seg) etter omstyrtningen av den borgerlige stat, etter opprettelsen av proletariats diktatur, men bare forandre sine former og på mange måter blir enda mer forbitret." (Hilsen til de ungarske arbeidere 27/5 - 1919 Lenin i utvalg, bind 10 Ny Dag 1957) Og Stalin skrev: "Borgerskapet som er styrtet i det ene land forblir av mange årsaker ennå i lang tid sterkere enn det proletariat som har styrtet det. Derfor beror alt på at makten blir hevdet, at den blir konsolidert og gjort uovervinnelig." (Stalin: Spørsmål i Leninismen side 31.)

Lenin kom inn på flere årsaker til småborgerskapets styrke i "Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky" (Lenin: Verker i utvalg bind 10 side 39 - 40). Den ligger i det at

"Ennå i lang tid etter omveltningen beholdet utbytterne uungåelig en rekke faktiske fordeler: de beholder penger (å avskaffe pengene øyeblikkelig er umulig), de beholder et visst, ofte betydelig løse, forbindelser, rutine organisasjon og administrasjon, kjennskap til alle administrasjonens "hemmeligheter" (vaner, framgangsmåter, midler, muligheter), de beholder den høyere utdannelse, den nære kontakt med det (borgerlige levende og tenkende) høyere teknisk personale, de beholder et uten sammenlikning større kjennskap til militærvesenet (det er meget viktig) osv., osv."

Under den sosialistiske epoken skapes på nytt småborgerskap og borgerlig tenkesett. For "småbedrifter finnes det

dessverre ennå mange av i verden, men småbedriftene avler kapitalisme og borgerskap uavbrutt, daglig, hver time, spontant og i masseomfang". (Lenin: Radikalismen side 10)

Som vi forstår kommer sosialismens epoke til å strekke seg over et meget langt tidsrom, flere hundre år hvor kampen mellom proletariatet og småborgerskapet fortsetter å rase hele tida. Dette er en historisk lov, som Sovjet-klikken ikke kan skjule om den så skriver hundre parti-programmer, der den fornekte klassekampen under sosialismen. Men hvorfor prater nå Sovjetlederne om at klassekampen er avskaffet? La oss samle materiale for å kunne besvare dette spørsmål riktig gjennom å undersøke dagens sovjetiske virkelighet.

I sin 9. kommentar til det åpne brevet fra SUKPs sentral-komite anfører KKP mange eksempler, hentet fra den sovjetiske dagspressen, på småborgerskapets framferd i Sovjet-Unionen. La oss presentere noen av dem.

Funksjonærer i endel statsbedrifter utnytter sin stilling gjennom å anvende bedriftens utrustning for hemmelig tilvirkning av produkter. De tilegner seg sjøl de profitter dette håndverket gir. I en Leningradbedrift som tilvirket militærprodukter plasserte de ledende funksjonærer sine folk på alle nøkkelposter "og forvandlet den statlige bedriften". Gjennom hemmelig tilvirkning av bl.a. fyllepennene tjente de 1,2 mill. gamle rubler på tre år. (Krasnaja Svesta, 19/5-62). Direktøren, sjefsingeniøren, sjefsbokholderen og andre sjefer etablerte seg i et silkeveveri i Usbekistan som "nyfødte bedriftsledere". De opprettet illegale forbindelser og kjøpte opp kunstsilke samt tilegnet seg sjøl profittene av den hemmelige omsetningen. For å bearbeide silken tvang de igjennom en 12 timers arbeidsdag for arbeiderne. (Pravda Vostoka 8/10- 63). I Krakov satte direktøren for en møbelfabrikk opp "hemmelig tilvirkning av garn" og anvendte gevinsten til sitt private forbruk. (Pravda Ukraina 18/5 -62)..

Disse menneskene kan sjølsagt ikke arbeide isolert,. Nei, de har opprettet vidtrekkende forbindelser med slike som har ledende poster innafor departementer, politi- og rettsvesen. Disse hjelper og beskytter dem "mot kontant betaling". 43 personer, deriblant en direktør for en maskinfabrikk og visedirektøren for en annen, stjal tilsammen mer enn 900 vevstoler og solgte dem til ulike fabrikker i Sovjet-Unionen, der ledende funksjonærer i tur og orden anvendte dem for illegal forretningsvirksomhet (Komsomolskaya Pravda, 9/8 - 63). I den kirgisiske Sovjet-republikken

organiserte 40 falsknere og svindlere, blant dem ordføreren for republikkens planleggingskommisjon, 7 kontorsjefer og avdelingssjefer i republikkens regjeringsråd, illegal produksjon etterat de hadde skaffet seg kontroll over to maskinfabrikker og stjal statseiendom for over 30 mill. rubel (Sovjetskaya Kirgisias 9/1 62).

I jordbruket er forholdet ikke stort bedre. Sjelskaya Sjisen fra den 22/6- 62 beretter om en leder for et kollektivjordbruk i Usbekistan som terroriserte en hel by. Alle nøkkelposter i jordbruket "var besatt av hans nærmeste slekt og venner". Han sløset bort mer enn 132 000 rubel av kollektivjordbrukets midler for sine personlige behov. Lederen for et annet kollektivjordbruk i Kursk-området behandlet jordbruket som sitt "arvegods". Sammen med bl.a. bokholderen og kassereren flådde han kollektivbøndene og tjente for sin egen del mer enn 100 000 rubel. (Ekonomitjeskaya Gaset, nr. 35 1963).

Disse eksemplene er et svært lite utvalg under begrenset tid. Slik handel pågår i masseomfang og den belyser på et slående sett Sovjet-lederne tale om at klassekampen er opphørt. For hva er disse økonomiske forbrytelsene i masseomfang om ikke det korumperte småborgerskapets klassekamp mot Sovjet-folket? De beskrives også av Sovjet-pressen som "nyfødte jobbere", "spekulanter", "utbyttere", osv. Har ikke Sovjet-lederne talt litt for høyt, når de taler om at at klassekampen er opphørt? Sovjet-ledelsen, som kveler rettferdige streiker i blod, veit intet om klassekampen i Sovjet-Unionen! Sovjet-klikken, som setter inn politi og militære mot fredelige Vietnam-demonstranter, har ikke hørt tale om klassekamp i de seinere årene. Står det ikke klart for alle og enhver at Sovjet-revisjonistenes tale om at klassekampen er opphørt, tjener som et skjul bak hvilket de selv fører den mest vanvittige klassekamp mot Sovjet-folket? Er det ikke tydelig for alle som i det minste besværer seg med å undersøke Sovjet-revisjonistenes politikk, at den ledende klikken i Sovjet-Unionen og er en trusel ikke bare mot Sovjets folk, men også mot alle verdens, gjennom sin samkvemspolitik med USA-imperialismen? Står det ikke til sist klart at Sovjet-revisjonistene opptre som imperialismens agenter innafor den internasjonale arbeiderbevegelse og derfor må bekjempes hardt og beslutsomt av alle som slutter seg til marxismen-leninsmen?

Det er en historisk lov at overalt der folkets fiende opptre, opptre også folkets representanter. Sovjet-Unionen er i så måte intet unntak. I løpet av de seinere åra har to revolusjonære grupper i Sovjet-Unionen latt

verden få vite om sin eksistens. Den ene kaller seg Stalin-gruppa og den andre Sovjet-Unionens revolusjonære kommunist-er (bolsjevikene). De er sjølsagt nødt til å arbeide under de vanskeligste forhold, men de har ikke desto mindre tatt opp kampen. Begge disse representerer framtidens Sovjet-Unionen og Sovjet-revisjonismens dødsdom. Skjønt Sovjet-revisjonistene ved overfladisk betraktning synes mektige og uovervinnelige, er de råtne innvendig og kommer ikke til å kunne opprettholde sitt herrevelde særlig lenge, og skjønt de nye partiene nå kan være små og synes svake, kommer de til å vokse uendelig i takt med at folkets kamp mot revisjonistene tiltar. På den måten kommer de til å vokse seg sterkere enn de nåværende lederene og styrte dem. Det er en dialektisk lov for samfunnets utvikling og en uungåelig skjebne for enhver undertrykker, om han representerer imperialismen eller revisjonismen.

„Den røde bok”

SITATER AV MAO TSE-TUNG

på norsk, ib. i rød plast

Kr. 4,40

Bestilles hos:

A/S OSLO BOK & PAPIRHANDEL

Schweigaardsgt. 56, Oslo 6

Postgiro 18302 — Tlf. 68 01 68

SVAR

Tvers gjennom lov til seier!
Ikke går der andre veier
til vårt drømte, frie land.
Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer
er vi treller alle mann.

La dem rase. La dem true.
Ikke vil vi la oss kue,
svarer vi dem koldt og kort.
Om I bjeffer, om I snerrer,
ennu er dog, høie herrer,
våre henders arbeid vårt.

Ennu er en streikebryter
fredløs niding tross han nyter
vern fra selve kongens råd.
En forræder kaller vi ham,
tross medaljen I kan gi ham,
med samt ros for tapper dåd.

Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer,
er vi treller alle mann.
Reis all kraft som klassen eier!
Tvers gjennom lov til seier!
Støtt oss den som kan!

RUDOLF NILSEN

for vietnam

For Vietnam er Solidaritetskomitéens organ for å spre informasjon om og analysere den politiske og militære situasjonen i Vietnam og i det øvrige Sør-Øst-Asia. For Vietnam selges nå i 10 000 eksemplarer, og kan bestilles fra Solidaritetskomitéen.

Foruten For Vietnam utgir Solidaritetskomitéen også studiesirkler, brosjyrer, enkeltpublikasjoner, osv. om forholdene i Sør-Øst-Asia.

Et støttesabonnement på "For Vietnam" og de spesialheftene som sendes ut kan tegnes for kr. 15,- pr. år. Bestillinger sendes til Solidaritetskomitéens postgirokonto nr. 20 29 81. MERK TALONGEN "FOR VIETNAM":

FRIGJØRINGSFONDET

Idunsgt.5

Oslo 1

Postgiro

20 50 32

STØTT FNLI

Tom side

Røde Fane

**Marxistisk - Leninistisk Tidsskrift
Utgitt av NKPs opplysningsutvalg
for Oslo og Akershus
Postboks 3644, Oslo 1**

Ansvarlig redaktør: Esther Bergerud

Redaksjonskommite:

Line Dedichen

Svein Johnsen

Tore Birkeland

Georg Vaagen